

2023. Nagyböjti szám

ÚJ HAJTÁS

XXVIII. évfolyam, 1. szám



**XVI. BENEDEK PÁPA -
GYÁSZMISE, VISSZAEMLEKEZÉSEK
ÉS LELKI ÖRÖKSÉG** 6-7. o., 14-16. o.

AZ ÉPEN MARADT MÁRIA - SZOBOR
A törökországi földrengés testközelből 10-11. o.

**A HIT ÉS FÉNY KÖZÖSSÉGEK MUNKÁCSI
TALÁLKOZÓJA** 18. o.

LIZA ÉS KIS TÁRSAI 19. o.

A WIMEXEK ÉS A LÁJKOK (mese) 22-23. o.



KÖNYÖRÜLJ RAJTAM, ISTENEM, HISZEN IRGALMAS ÉS JÓSÁGOS VAGY, MÉRHELETLEN IRGALMADBAN TÖRÖLD EL GONOSZSÁGOMAT! MOSD LE BÜNÖMET TELJESEN, TISZTÍTS MEG VÉTKEMTŐL! GONOSZSÁGOMAT BEISMEREM, BÜNÖM ELŐTTEM LEBEG SZÜNTELEN. EGYEDÜL TE ELLENED VÉTETTEM, AMI SZÍNED ELŐTT GONOSZ, AZT TETTEM. FORDÍTSD EL ARCOD BÜNEIMTŐL, S TÖRÖLD EL MINDEN GONOSZSÁGOMAT! TEREMTS ÚJ SZÍVET BELÉM, S ÉLEESZD FEL BENNEM ÚJRA AZ ERŐS LELKÜLETET! NE TASZÍTS EL SZÍNED ELŐL, ÉS SZENT LELKEDET NE VOND MEG TŐLEM! ADD MEG ÚJRA ÜDVÖSSÉGED ÖRÖMÉT, ERŐSÍTS MEG A KÉSZSÉGES LELKÜLETBEN!

(51. ZSOLTÁR)

Ez történt egyházmegyénkben



Gyászmise XVI. Benedek pápáért



Gyertyaszentelés a székesegyházban



A megszentelt élet ünnepe



Diakónusjelöltek felvétele Nevetlenfaluban és Munkácson



Hít és Fény találkozó Munkácson



A TARTALOMBÓL:

Vezérgondolat.....	3. o.
Imaoldal.....	4. o.
A megszentelt élet ünnepe.....	5. o.
Gyásmise XVI. Benedekért.....	6. o.
Majnek Antal püspök: 17 perc Benedek pápával.....	7. o.
Interjú Magyar Gergely atyával.....	8-9. o.
A törökországi földrengés közelről.....	10-11. o.
Szent Kelemen.....	12. o.
Márciusi életige.....	13. o.
Mieczysław Mokrzycki érsek emlékezése XVI. Benedekre...	14. o.
XVI. Benedek lelki végredelete.....	15. o.
Erdő Péter bíboros Benedek pápáról.....	16. o.
Állandó diakónus jelöltek.....	17. o.
A Hit és Fény közösségek találkozója Munkácson.....	18. o.
Liza és kis társai.....	19. o.
Lelki készüllet nagybőjt idején.....	20-21. o.
Mese.....	22-23. o.

Lapunk megjelenését támogatta:KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVALMINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁGBETHLEN GÁBOR
ALAP

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja**Szerkesztőbizottság:**

Lucsik Péter Miklós püspök (elnök),
Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő),
Popovicsné Palójtay Márta (szerkesztő),
Riskó Marianna (rovatvezető).

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Halada Katalin

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.

Tel./fax: 0231-54670

E-mail: mrkp.sajto@gmail.com

Honlap: www.ujhajtás.net.ua

A Munkácsi Egyházmegye honlapja:

www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3T 199

Készült:

СП ТЗОВ "Полі", Lemberg

2000 példány

Uram, irgalmazz nekem, bűnösnek!

Egy alkalommal, amikor elgondolkodtam a farizeusról és a vámosról szóló példabeszéden, megpróbáltam a vámos helyébe képzelni magam. Vajon mit tettem volna, ha valaki így imádkozik előttem: „Hálát adok neked, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint ez a vámos...”. Magamat ismerve valószínűleg előtört volna a düh és a keserűség a megaláztatás és a lenézés miatt, és így imádkoztam volna: „En meg hálát adok neked, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint ez a farizeus: be-képzelt, szűklátókörű, és olyan, aki beletapos a másikkba!” A vámos azonban nem ezt tette. Ő azt mondta: „Istenem, irgalmazz nekem, bűnösnek!” Vajon miért? Hogyhogy hallatlanra vette azt a durva sértést, hogyhogy oda se figyelt rá?

Ekkor eszembe jutott egy történet, melyet egyik barátom mesélt el régebben. „Súlyos bűnt véltem felfedezni magamban, s hirtelen ólomszerűen rámnehezedett: talán valami olyan súlyosat tettem, hogy elszakadtam Istentől? Félelem és bűnbánat szállt meg, és siettem minél előbb gyónni. A gyóntatószék előtt alig vártam, hogy sorra kerüljek, csak megszabadulhassak ettől a súlyos teherrel.”

Mikor végre sorra kerültem, egy idős, nagyothalló és elég zsémbes pap fogadott a gyóntatószékben. Kioktatón beszélt velem, belekötött a szavaimba, kifogásolta a megfogalmazásomat... Ellentétben azzal, ahogy máskor reagáltam volna, most semmi nem zavart. Nem lettem dühös, nem bántottak vagy sértettek a szavai, a viselkedése, mert éreztem, hogy mindez nem mérhető ahhoz, hogy bűnt követtem el Isten ellen. Csak hálát éreztem iránta, mert feloldozott, és újra tiszta lehettem, mindent újrakezdehettem.”

Azt hiszem, a vámos is ezért viselkedhetett így. Lehet, hogy hallotta, amit a farizeus mondott, ha pedig nem, akkor is sejtette, mit gondolt róla. Ő azonban nem foglalkozott vele, mert minden gondolatát betöltötte a saját bűnössége, és az, hogy Isten irgalmát kérje. Emellett semmilyen más érzésnek vagy gondolatnak nem maradt helye, annyira lényegtelen volt ehhez képest minden más.

Milyen mély, milyen igazi lehetett ennek a vámosnak a bűnbánata! Példát mutat nekünk is, mit jelent igazán: bűnbánatot tartani. Nem a másik ember a fontos, nem az, hogy ő milyen ember, vagy mit gondol rólam, hanem azt, hogy én Istenhez tartozom-e. Nem szakítottam-e meg vele a kapcsolatot? Nem szakadtam-e el tőle? Ha igen, semmivel és senkivel nem törődve siessek kiengesztelődni vele. Ha a mások bűneivel foglalkozom, nem fogom észrevenni a magaméit, pedig egyedül ezekért vagyok felelős, hiszen ezen múlik az üdvösségem.

A vámos arra is megtanít minket, hogyan álljunk hozzá ahhoz, ha lenéznek, megvetnek, kigúnyolnak minket. Semmi nem fontos, csak az, hogy Istenhez tartozom-e. Ezért, ha igazi bűnbánatot tudunk tartani, könnyebben elviseljük a minket ért sértéseket, bántásokat, mert elvesztik jelentőségüket az Istenhez tartozás fényében. Önbizalmat ad nekünk Jézus határtalan szeretete, aki teljesen odaadta önmagát az emberekért – és köztük személyesen értem is, mert annyira szeret, olyannak, amilyennek elgondolt és megteremtett. És vajon számít más vélemény az övé kívül?

A bűnbánat az örömteli élet előfeltétele. Jézus is arra hívta egykori hallgatóit, ma pedig minket is hív: „Tartsatok bűnbánatot!” Mindeközben pedig az örömhírt hirdette. A szenvedései között is mindig derűs Assisi Szent Ferenc a bűnbánók rendjének nevezte el rendjét, mivel hitte: egyedül a bűnbánat vezet Istenhez. A fatimai jelenésben is erre hívta a gyermekeket a Szűzanya, háromszor is nyomatékosan ismételve: „Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!” Aki felismeri és megbánja bűneit, és meg is szabadul tőlük, az tiszta lélekkel, derűsen élheti életét, mert az, ami a leglényegesebb, már az övé: az Istennel való egység, mely az örök életet jelenti már itt a földön.

Ne habozzunk tehát a gyóntatószékben megtisztítani lelkünket, és megkönnyebbülve, derűs lélekkel járni utunkat. Tegyük ezt különösen most, a nagybőjtben, de tegyük az év többi részében is mindannyiszor, ahányszor szükségét érezzük a „tisztálkodásnak”. Ha pedig elfog a kísértés, hogy mások bűneit nézve lekicsinyeljük őket és felmagasztaljuk magunkat, tekintsünk saját bűneinkre, és mondjuk alázattal a minket oly nagyon szerető Istennek: „Uram, irgalmazz nekem, bűnösnek!”

Pápai Zsuzsanna



**Áldozatom a bűnbánó lélek, az alázatos és töre-
delmes szívet nem veted meg.
Zsolt 51,19**

**Könyörülj rajtam, Istenem, hiszen irgalmas és jó-
ságos vagy, mérhetetlen irgalmadban töröld el
gonoszságomat!
Zsolt 51,3**

Isten, te térítesz magadhoz minket,
te hántasz le rólunk minden hamisat,
te adod ránk az igazi valóság ruháját.

Szent Ágoston

Szíveteket szaggassátok meg, úgy térjete meg!
A hamu a homlokomon ma hideg maradványa
egy hatalmas,
fényt és meleget, arany ragyogását adó tűznek.
Uram, ígérem, hogy láng leszek! Akik a közelemben jönnek,
meleget és bátorítást találnak nálam.

A hamu a homlokomon ma fekete jele
a tűzbe vetett gyomoknak,
melyek megakadályozták, hogy kikeljenek a magok.
Uram, ígérem, kiírtom a szavaimban és
tetteimben növekedő
rosszakarat tüskéit, a vetélkedés és megszólás töviseit!
Könyörülj rajtam, Uram Jézus Krisztus, mint ahogy a jobb
latoron könyörültél! Hatalmas kegyelmedbe
ajánlom értelmemet,
lelkemet, testemet, becsületemet és minden javamat.
Oltalmaz engem és szeretteimet, minden embertársamat
a gonosztól, kártól és veszedelemtől. Öld ki belőlünk
a bűn
átkát, és add, hogy új életet éljünk!

Canisius Szent Péter

Istenünk, minden irgalom és jószág forrása, te a böjt, az
imádság és az irgalmas szeretet gyakorlása által gyógyulást
adsz bűneinkre. Nézd jószágon őszinte bűnbánatunkat, és
amikor vétkeinket beismerve meghajlunk előtted, emelj föl
minket szüntelen irgalmaddal! A mi Urunk Jézus Krisztus által.
Ámen.

A nagyböjti zsoltosma könyörgése

Föl sem tudjuk fogni Isten jószágát irántunk, amellyel a bűn-
bánat nagy szentségét alapította. Ha azt a kegyelmet kaptuk
volna, hogy bármit kérhetünk Krisztus Urunktól, sohasem gon-
doltunk volna rá, hogy ezt kérjük. De ő előre látta gyengesé-
günket és állhatatlanságunkat a jóban, és szeretete arra vitte,
hogy megadja nekünk azt, amit kérni nem mertünk volna.

Vianney Szent János

Testvérek, merjünk hősök lenni már,
És merjük már megmondani magunknak,
Hogy sebet kapni fáj,
És sebet adni fáj,

És minden fájás fáj mindenkinek.
Testvérek, merjünk hősök lenni már,
Acélozzuk karunkat ölelésre,
És merjük már elsírni azt a könnyet,
Ember voltunk, ember nagyságunk könnyét!

Sik Sándor

„Elfelejttem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami
előttem van.” (Fil 3,14) Így futok a cél felé az Istentől kapott
hivatal jutalmáért... Bármit is értünk el ez ideig, menjünk min-
dig tovább a kiszabott úton.

P. Jacques Philippe A belső szabadság c. könyvéből

Ne félj, mert megváltalak!
Neveden szólítalak: az enyém vagy...
Mert drága vagy a szememben,
Mert becses vagy nekem és szeretlek.

Iz 43,1-4

Igen, Istenem, már mondtam, és újra mondom: szeretlek
téged, és szeretni is akarok életem végéig. Ha látod, hogy
elárulni készüllek, vedd el életemet. Inkább legyen a halál,
mint a bűn zsákmánya.

Savio Szent Domonkos

Péter tekintete keresztezi Jézus tekintetét, és belehasít áru-
lása minden borzalma, látja egész nyomorát, de egyúttal
megérzi azt is, hogy nem ítélték el, hogy sokkal gyöngédebb-
ben szeretik, mint valaha, és hogy elérhető számára a fele-
melkedés és az üdvösség reménye. Ekkor Péter könnyekben
tör ki, és ezek a könnyek máris megtisztítják a szívét. Péter
esélye az volt, hogy elfogadta a találkozást Krisztus tekintet-
vel... Júdas, te miért menekültél e tekintet elől, hagyva, hogy
magába zárjon a reménytelenség? Számodra is mindvégig
megmaradt az üdvösség és a megbocsátás reménye! Bűnöd
nem volt nagyobb Péter bűnénél...

P. Jacques Philippe. A belső szabadság c. könyvéből

Az ember a találkozásra teremtetett

A megszentelt élet ünnepe

Február 1-jén, Urunk bemutatása ünnepének (Gyertyaszentelő Boldogasszony) előestéjén lelkinapot tartottak Schönbornban a megszentelt életet élő személyek részére.

A találkozó a gyertyák megáldásával és ünnepélyes körmenettel kezdődött. A szentmisét Lucsok Miklós püspök, apostoli kormányzó vezette. Vele mutatta be a szentmisét Majnek Antal nyugalmazott püspök, az egyházmegye papjai és az egyházmegyénken szolgáló szerzetespapok, valamint a meghívott vendég, Mihajlo Sztancsisin jezsuita szerzetes. A találkozón részt vettek az egyházmegye területén élő és szolgáló szerzetesek, szerzetesnők, világi rendiek, és a különböző közösségek megszentelt életet élő tagjai.

Mihajlo Sztancsisin atya prédikációjában, majd a szentmisét követő előadásában a résztvevők figyelmét a találkozás fontosságára hívta fel. Találkozás Istennel, a felebarátunkkal és önmagunkkal. „Sokak hivatása a Krisztussal való találkozáson múlik” – mondta többek között Mihajlo atya.

„Felismeri-e valaki Isten jelenlétét a szíved mélyén, az arcodon?” – tette fel a kérdést, utalva arra, hogy gyakran hallani panaszkodást a hivatások hiánya miatt, vagy amiatt, hogy a már meghívottak elhagyják a megkezdett utat.

„A Szentírásban egy kereső Istent látunk, aki megpróbálja megtalálni Ádámot és Évát, Izrael népét, és látjuk azt is, hogy az emberek milyen nehezen válszólnak a meghívásra. Nehezen ismerik



fel Isten jelenlétét. A sivatag az Istennel való találkozás helye. Isten Jézuson keresztül akar találkozni az emberrel. A Biblia Istene az Atya, a Fiú és a Szentlélek találkozásának Istene. A mi Istenünk a közösség Istene, Isten az embert a ta-

lálkozásra teremtette” – hangsúlyozta Mihajlo atya Isten közösségi létét.

A szentmise keretében került sor a fogadalmak ünnepélyes megújítására is. A szentmise végén a résztvevők együtt imádkoztak Ukrajna békéjéért a kitett Oltáriszentség előtt.

Egy rövid felfrissülés után a program a jezsuita atya előadásával folytatódott, melyben az előadó kibontotta a prédikációban megkezdett témát: az Istennel való egyéni találkozásnak köszönhetően az ember Isten hordozójává, kisugárzójává válik, s erre mások is felfigyelnek. A jezsuita atya rámutatott a találkozás értelmére, fontosságára, feltételeire, megfelelő helyére, és a találkozást elősegítő eszközökre.

A lelkinap közös ebédrel zárult, ahol a résztvevők megélhették az Istennel való találkozást a felebarátban.

Kép: Tetjana Reshetar



„Irgalmas, aranyos, kedves, jó atya”

Gyászmise Benedek pápáért

2023. január 4-én a munkácsi Szent Márton Székesegyházban gyászmisét tartottak XVI. Benedek emeritus pápáért. A szentmise főcelebránsa az egyházmegye apostoli kormányzója, Lucsik Miklós püspök volt, akivel együtt mutatta be a szentmisét Majnek Antal nyugalmazott püspök és egyházmegyének számos papja.

A prédikációt Miklós püspök felkérésére Antal püspök atya tartotta, akinek többször volt alkalma személyesen is találkozni XVI. Benedekkel. A homíliában megosztotta emlékeit, azokat a pillanatokat, amelyek mély benyomást tettek rá a találkozások során.

Az első találkozóra Szent II. János Pál pápája idején került sor, amikor az ukrainai püspökök ad limina látogatásra érkeztek a Vatikánba. Ratzinger bíboros, akkor még mint a Hittani Kongregáció prefektusa, rövid elmélkedést tartott nekik, majd válaszolt kérdéseikre.

A második találkozásra 2007-ben, az akkori ad liminán került sor Castel Gandolfóban. Antal püspök atya tolmács nélkül beszélgethetett a pápával. XVI. Benedek ebben a negyedórában sok olyan kérdést tett fel, amiből kiderült, mennyire felkészült erre a találkozásra, mennyire ismerte térségünk történelmét, múltját, jelenét, értő kérdéseket tett fel az ökumenikus, a vallásközi, és a nemzetiségek közötti kapcsolatokról is.

látogatást tett a Vatikánban, ezúttal már Ferenc pápánál. Az ukrán püspököket Mieczysław Mokrzycki leMBERGI érsek, Benedek pápa egykori másodtitkára vezette, aki megszervezett számukra egy nemhivatalos találkozót melyre az akkor már emerits pápa vatikáni kertekben tett sétája közben került sor. Az évek során Benedek pápa fizikai állapota jelentősen megromlott, de sugárzó szeretete, mint egy nagypapa szeretete és figyelmessége még mindig érezhető volt.



Egy másik nagyon fontos jellemzője volt Benedek pápának a mély, őszinte imádságos élete egészen a haláláig, amivel szintén nagyon sokat tett az egyház fennmaradásáért és megreformálásáért.



Antal püspök kiemelte az emeritus pápa szellemi és lelki nagyságát, melyeken keresztül Istentől kapott talentumait kamatoztatni tudta az Egyház szolgálatára. Különösen nagy hatással volt rá Benedek pápa mindenkire irányuló személyes odafigyelése. A személyes találkozások alkalmával megtapasztalta, hogy nemcsak nagy tudású és kimagasló intelligenciájú, hanem hatalmas szívű emberrel került kapcsolatba. „Irgalmas, aranyos, kedves, jó atya” – ezekkel a szavakkal foglalta össze Antal püspök Benedek pápa személyét.

Nyolc évvel később az ukrán püspöki kar ismét ad limina

„Nemcsak hisszük és reméljük, hanem biztosak vagyunk benne, hogy Benedek pápa eljutott oda, Annak örömébe, Aki őt már gyermekkorában és felnőtt fiatalelként is meghívta az Atya országába” – zárta visszaemlékező szavait Majnek Antal püspök.

A prédikációt Szulinczák Sándor atya fordította ukrán nyelvre, a szentmise pedig magyarul és ukránul folyt. A munkanap és a délelőtti időpont ellenére a gyászmisén számos hívő vett részt.

A záró áldás előtt Miklós püspök megköszönte a szentmise résztvevőinek a Benedek pápáért mondott közös imát, melyben most az egész világ egyesül.

„Isten minket is egyes emberek kezébe tesz, hogy rajtunk keresztül segítsen másokon. Isten továbbra is gondoskodik rólunk, pápákat, püspököket, papokat és olyan embereket ad mellénk, mint XVI. Benedek pápa, akinek nyitott volt a szíve Isten bölcsességére, Isten szeretetére. Folytassuk a megkezdett utat, hogy világosság legyünk azok számára, akik még nem látják Jézust, aki közöttünk van” – bátorította a jelenlévőket Miklós püspök.

A szentmise után a húsvéti gyertya fényénél folytatódott a gyászszertartás az elhunyt Benedek emeritus pápáért.

17 perc Benedek pápával

Majnek Antal püspök visszaemlékezése

Főtisztelendő püspök atya, kedves paptestvérek, és mindnyájan, szeretett testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Benedek pápával összesen háromszor találkoztam, ebből kétszer beszélgettem is vele. Most nem sorolom fel életműve legfontosabb elemeit, hanem felidézek néhány olyan apróságot, amelyek megérintették a szívemet.

Amikor találkoztunk vele, és különösen, amikor négy szemközt beszélgettünk vele, ugyanazt a mosolyt, az örömet, a szeretetnek ugyanazt a sugárzását éreztem, éreztük, ami az ő kisfiúkori fényképéről sugárzik ma is a világra.

Ez a rendkívül okos, Jézus szavaival mondván őt talentummal megáldott ember kitűnt már az iskolában, kispap korában, majd a papok között is. Fiatal teológus korától élete végéig hitte, hogy az Egyház célja és feladata a láthatatlan Isten bemutatása, láthatóvá, hallhatóvá, érthetővé tétele. Több egyetemen is tanított teológiát, ugyanakkor münchen-freisingi érsekként, bíborosként egyházmegyéjét is vezette, egészen addig, amíg II. János Pál pápa fel nem figyelte rá és Rómába nem hívta őt. A Hittani Kongregáció vezetője, prefektusa lett. Így találkoztam vele az első ad liminánkon, 1999-ben, ahol rövid elmélkedést tartott nekünk, utána pedig válaszolt a kérdéseinkre.

Bár prefektusi kinevezése óta ellenségei főinkvizítornak csúfolták, II. János Pál pápa azt mondta: ő addig nyugodtan alszik, amíg Ratzinger bíboros örökösödik az Egyház hitéletéért felelős feladatára.

Csodálatosan nagy, tiszta értelmével nemcsak az Egyház gondjait, és problémáinak megoldásait látta át, hanem az egész világ, az egész emberi társadalom gondjait látta, érezte, és meg is fogalmazta azokat könyveiben (azoknak több mint a fele megvan a könyvtárunkban).

Második találkozásunkkor olyan jó benyomást tett rám, hogy még buzgóbban kezdtem olvasni a könyveit. Erről a találkozásról – mely a 2007-es ad limina látogatáson történt – hadd eleve-
nítsek fel néhány személyes benyomást. Castel Gandolfóban fogadott minket; éppen én kerültem sorra, és az akkori



A „véletlen” találkozás a vatikáni kertekben

lemburgi érsek, Jaworski bíboros mögött álltam egy tolmáccsal. Benedek pápa megkérdezte, ki következik, én pedig véletlenül németül szólaltam meg. Megkérdezte, tudok-e németül; mondtam, hogy nagyon keveset. Erre úgy döntött, négy szemközt fogunk beszélgetni, és bevitt a kis beszélgetőszobába, a tolmács pedig kint maradt. Negyedórát kaptunk mindannyian a vele való személyes beszélgetésre. Hihetetlen, hogy ez alatt a negyedóra alatt milyen sok mindent kérdezett, s a kérdéseiből kiderült, hogy mennyire készült erre a találkozásra. Nemcsak az én életemre kérdezett rá, hanem szép sorban Kárpátalja különböző nemzetiségeire, múltjára, jelenére, a népek, valamint az egyházak közötti kapcsolatra. Annyira belemerültünk a beszélgetésbe, hogy már lejárt a negyedóra, s már én feszengtem emiatt. Ő azonban nem csengetett az ajtónál, hanem úgyhogy tizenhét percet lehettem ott ezzel a csodálatos, nemcsak nagyon okos, hanem nagyon jószívű pápával, akit röviden úgy tudnék a legegyszerűbben jellemezni, hogy irgalmas, aranyos, kedves, jó atya.

Számomra is nagy fájdalom volt értesülni a lemondásáról, amit sokakkal együtt nem egészen értettem; de elfogadtam, amit ő mondott, amikor idős korára, gyengeségére és betegségére hivatkozott.

Elmúlt nyolc év (a 2007-es ad limina óta – a szerk.), és 2015-ben megint ad

limina látogatáson vettünk részt Rómában, most már Ferenc pápánál. Akkor már Mieczysław Mokrzycki lemburgi érsek vezetett bennünket, aki korábban Benedek pápa második titkára volt, és ő megszervezte nekünk, hogy nem hivatalosan találkozhatunk XVI. Benedek emeritus pápával is. Akkor hivatalos látogatásra már nem volt lehetőség a vatikáni domb tetején lévő kis kolostorban, de amikor éppen a napi sétáját végezte a vatikáni kertekben, mi „véletlenül” éppen arra jártunk, és köszönthettük őt. Bár nagyon gyöngye volt, de pontosan ugyanazt a benyomást tette ránk, mint korábban: kedves volt és alázatos; most már nem annyira atya, mint inkább „nagyapó” benyomását keltette gyöngesége miatt, de a mosolya, kedvessége, figyelmessége a régi volt: nem elégedett meg egy kézfogással, egy gyűrűcsókkal, hanem mindegyikünkhöz volt egy-két szava, kérdése.

Végül pedig szeretném megemlíteni, s magam és mindenki számára példaként állítani az ő imádságos életét, melyben egészen haláláig kitartott. Idős házvezetőnőm, Gerhardt Margit néni, akit sokan ismernek közületek, s aki majdnem pontosan egy évvel idősebb Benedek pápánál, ugyanazt a szép példát mutatta nekem a szüntelen imádkozással. Az ő példájuk is mutatja, mennyire fontos az erre szánt idő, amit az aktív ember nem feltétlenül becsül sokra, de odaát majd megtudjuk, hogy Benedek pápa – az agg Simeonhoz vagy Anna asszonyhoz hasonlóan – lemondása után is milyen sokat tett imáival az Egyház újjászületéséért, s nemcsak megmaradásáért, hanem reformjáért, megerősödéséért is. Ez kisebb közösségekben fog megvalósulni, amit ő előre megjövendölt.

Nemcsak hisszük és reméljük, hanem biztosak vagyunk benne, hogy Benedek pápa eljutott oda, Annak örömébe, Aki őt már gyermekkorában és felnőtt fiatalként is meghívta az Atya országába. Ámen.

(A visszaemlékezés 2023. január 4-én hangzott el a munkácsi Tours-i Szent Márton székesegyházban, a XVI. Benedek emeritus pápáért tartott gyászmise homíliájában.)

„Háborús helyzetben minden megkérdőjeleződik”

Interjú Magyar Gergely nagyszőlősi ferencessel

A háború légköre körülvesz bennünket, de tesszük, amit csak tehetünk – mondja a júliustól ismét a nagyszőlősi ferences misszióban szolgáló Magyar Gergely. A ferences atya, korábban hat éven át volt a misszió vezetője, előtte pedig tizenegy évig tartományfőnök volt Magyarországon.

– 2022 júliusától ismét Nagyszőlősen szolgál. Ismerős közegebe tért vissza. Mi fogadta Kárpátalján?

– Nagyon jó volt visszatérni, ismerősök, barátok fogadtak, gyorsan vissza tudtam illeszkedni. Azzal tisztában voltam, hogy mi vár, hiszen Magyarországról is figyelemmel kísértem a történeteket. A változásokat elsőként az utcán érezkeltem. Ismerős arcok hiányoztak, viszont sok volt az idegen, akik feltűntek másfajta viselkedésükkel. Gyakran hallottam orosz szót. A homokzsákokkal elbarikádozott épületek, légópincék az utcaképhez tartoztak. A templomból eltűntek a férfiak, a családokban érezhető volt hiányuk; távollétük törekennyé teszi a család egységét. Sok esetben az egész család elment, amit fájdalmas megtapasztalni, de meg kell érteni; nem tudunk változtatni a helyzeten, csak osztozhatunk a fájdalmukban.

A folyamatos légiriadók kezdetben nyomasztóan hatottak rám; az itteniek már jobban megszokták, de nekem új volt. Az elsőre szembeötlő benyomásoknál viszont többet mondott az emberek emocionális állapota. Érezni lehetett, hogy mennyivel feszültebbek, terheltebbek. Ma is benne van a levegőben, bár nem hozzuk szóba minden órában, de itt a háború, s ha itt nincs is közvetlen bombázás, és nem kell itt féltanunk az életünket, mégiscsak a háború légköre vesz bennünket körül.

– Egy éve folyik a háború. Milyen biztatást tud adni az igehirdetésben?

– A legfontosabbnak azt tartom, amit ezekben a nehéz napokban az evangéliumban hallottunk. A hegyi beszéd az



Kép: Magyar Kurír

ellenség szeretetéről, az irgalom a megbocsátás parancsáról tanít. Itt most sokkal élesebben vetődik fel az ellenségszeretet parancsa, mint amikor békeidőben a meleg, fűtött szobában elmélkedünk arról, ki az ellenségünk.

Sokszor mondták lelkigyakorlaton, hogy nekik nincs is ellenségük. Most ez a kérdés nagyon élessé vált. Akár nevesítve, akár nevesítetlenül, konkrétá vált az ellenség képe. Nekünk, keresztényeknek is gyakran feltámad a szívünkben a gyűlölet, elfog az indulat. A lelkipásztornak ezt kezelni kell. Ha nem is mindennap, de erről beszélnünk kell. Az evangélium a megbocsátás, türelem, ellenségszeretet parancsát fogalmazza meg. Azt kéri: tegyetek jót ellenségeitekkel, imádkozzatok üldözőitekért. Kegyetlenül élesnek érzékelem az emberek hétköznapijait, kínjait. Emberileg indokoltnak látjuk a fokozódó feszültséget, gyűlöletet, ami a szívekben jelen van, vagy jelen lehet. Erre a fokozódó és valós ellenségképre és gyűlöletre valós gyógyszert, az evangélium gyógyserét kell adni.

– Mit kérdőjelez meg a háború?

– Háborút élünk meg, s egy háborús helyzetben minden megkérdőjeleződik. Abba nem tudok és nem is akarok bele menni, ki a hibás, ki a rossz, és ki a jó fiú. Amúgy sem fekete-fehér az élet, de egy háborús helyzetben még inkább az. Az igazi ellenség sem X, sem Y. Bár vannak az emberek között felelős vezetők, de aki az ellenségeskedést, a gyűlöletet szítja – az igazi ellenség –, az a sátán.

Önmagunkat hűteni és csitítani kell; tudatosítani, hogy az igazi ellenséggel szálljunk szembe.

Szép a Szent Mihály-imádság, amit Kárpátalján a háború kitörése óta imádkozunk, az égiek segítségét kérve a sátán cselvetéseivel szemben.

– A háború első évfordulóján milyenek most a mindennapok?

– Kevesebb a menekült Kárpátalján, mi alig találkozunk velük. Sokkal kevesebb lelkipásztori segítséget igényelnek, mint vártam. A Kárpátalján élő emberekben természetesen és mélyen vallásos népet ismertem meg. A Kelet-Ukrajnából érkezőkön nagyobb mértékben érezhető a szovjet idő pusztítása és az ateizmus. Ma már nem az ő ellátásuk a fő feladat az itt élők számára, hanem a mindennapi feszültség elviselése, ami két dologból adódik: az áramkimaradásból és a mozgósításból. Novembertől egy héttel ezelőttig a nap nagy részében nem volt áram. Ez megnyomorította az embereket. Főként azokat a tömbházakban élőket, akik teljesen az áramra támaszkodtak főzésben, fűtésben, világításban. Kiszolgáltatottá, elesetté váltak. Az áramkimaradás az ember lelkére is ráül, különösen a téli hónapokban, amikor már négy órákor besötétedik. Napi jelenség lett az intenzív, erőszakos sorozás. Nem egy és nem két esetben megtörtént, hogy az embereket összeszedték és bevitték, néhol utcáról. Durván az emberek lelkére telepszik a feszültség.

– A háború elején elindult Nagyszőlősen egy imaszolgálat a békéért. Hogyan látják a jövőt?

– 365 napja minden nap 15 órai kezdettel az irgalmasság óráját imával tölti egy elszánt csoport. Kisded nyáj, melyhez én is igyekszem csatlakozni. Biztos vagyok benne, hogy az Úristen számontartja szolgálatukat. Reménykeltő, hogy a Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség ügyelt arra, hogy minden faluban folytatódjon a magyar oktatás. Áldásos az is, hogy minket, lel-

kipásztorokat rendszeresen találkozni hív Lucsok Miklós püspök. Képzéseken vehetünk részt, és ez megerősít bennünket abban, hogy egymásra jobban odafigyeljünk, senki se maradjon magára.

Hogy mit hoz a jövő? Csak találgathatunk. Egyet tudunk: tesszük azt, amit tehetünk, igyekszünk úgy élni, mintha normálisan működne minden. Aztán folyton abba ütközünk, hogy nem normálisan működnek a dolgok. Valaki úgy fogalmazta meg, hogy ne háborúban éljünk, hanem a háború mellett.

Mindennapi munkánknak, így papi tevékenységünknek is működnie kell. Dolgozunk, tervezzük a nyári táborokat, a következő tanévet. Készülünk a húsvétra, a szent háromnapra. Az élet megy, aztán hogy a tervezésből mi valósul meg, az percről percre változhat; egy légiriadó, egy áramkimaradás felülírhat mindent. Azt kell elfogadnunk, ami éppen adódik.

Forrás: Magyar Kurír
Trautwein Éva riportja

Ferenc pápa Magyarországra látogat

2023. április 28-30. között Ferenc pápa Magyarországra látogat. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia szeretettel vár mindenkit a pápával való találkozásra. A találkozó helyszíne Budapest lesz. „Minden magyart várunk a Szentatyával való találkozásra” – mondta Erdő Péter bíboros.



FELVÉTELI

A Munkácsi Szent István Líceum felvételt hirdet a 2023/2024-es évre, a 8., 9. és 10. osztályba

Szakirányunk a számítástechnika és az angol, illetve német nyelv, melyeket a két felső osztályban emelt óraszámban tanítunk.

Diákjainknak lehetőségük van ingyenes angol B1, B2 nemzetközileg elismert tanúsítvány megszerzésére.

A felvételt nyert diákok számára minden igényt kielégítő kollégiumi ellátást és étkeztetést biztosítunk.

Felvételi vizsgák

8. és 9. osztályba:

- magyar nyelv, tollbamondás

- matematika;

- beszélgetés hitismeretből.

10. osztályba:

- magyar nyelv és irodalom teszt; (az ukrán iskolába járók számára ukrán nyelv és irodalom)

- matematika;

- hitismeret, szóbeli.

Líceumi nyílt nap és konzultáció a jelentkező diákok, szülei és minden érdeklődő számára: 2023. április 21. (péntek) és 2023. május 6. (szombat) 9:00 óra (közép-eur. idő).

A felvételre való jelentkezés határideje: 2023. május 10.

A jelentkezéshez szükséges a helyi lekipásztor ajánlólevele, a születési bizonyítvány, illetve személyi igazolvány, kódszám- és a lakcímgazolás másolata, valamint 2 db. 3×4-es igazolványkép. Az említett dokumentumokat elegendő, ha a felvételi vizsgára hozzák magukkal.

A felvételi vizsgák időpontja:

2023. május 13. (szombat) 9:00 (közép-eur. idő)

A honlapunkon található jelentkezési lap online kitölthető és beküldhető.

Elérhetőségünk:

89600 Munkács, Nedeczey u.20.

Tel: /0-231/ 2-30-27; 2-24-18

e-mail: sztistvan.liceum@gmail.com

web: www.munkacs-katlic.org.ua

MUNKÁCSI

SZENT ISTVÁN

liceum

JELENTKEZZ

HOZZÁNK ONLINE

A 2023/2024-ES TANÉVRE

#ÉlményATanulás

FELVÉTELI 2023

„Mi leszünk az élő kövek”

Törökországi interjú

Három nappal a Törökországban és Szíriában bekövetkezett földrengés után, február 9-én készített interjút Prokopp Katalin Dlabig Ágnes fokolarinával, aki a földrengés epicentrumához közel, skenderunban, azaz a Nagy Sándor alapította Alexandretta városában él. A római katolikus anatóliai apostoli vikariátus püspökségén él immár másfél éve, ahol a helyi keresztényekért dolgozik – főként a fiatalokért és gyerekekért. Korábban, is lakott már Törökországban, az isztambuli Fokoláre közösségben, így a török nyelvet és a népet igen jól ismeri.

– Mennyire érintett titeket a földrengés?

– A földrengés a mi egyházmegyénkben történt, és az epicentrum is közel van hozzánk. Az első napokban még a híreket sem láttuk, mert nem volt internet. A messzebről jöttektől tudtuk meg, hogy legalább kétszáz emeletes ház teljesen összedőlt.

– Hogy éltétek át az első földrengést?

– Hétfő hajnalban itt, helyi idő szerint 4 óra 15 perckor több mint 100 másodpercen át folyamatosan remegett a föld. Hála Istennek a mi házunk, a püspökség hatalmas épülete jól bírta. Az első gondolatommal a Szűzanyához fordultam, az életemet az ő kezébe helyeztem, és elimádkoztam egy Üdvözlégyet. Összeszedtem néhány dolgot a szobából, és amikor kiléptem a folyosóra, már a többiek is ott voltak. Lementünk a lépcsőn, ki a kertbe. Mivel a házunk erős, csak akkor értettük meg, milyen hatalmas tragédia történt, amikor 15 percen belül érkezni kezdtek az itt dolgozó és közelben lakó emberek.

– Nagyon hideg volt az éjszaka?

– Aznap még nem annyira. De elkezdett esni az eső, úgy, hogy világvége hangulat volt. A következő napokban lehűlt a levegő – tengerparti város lévén 0 fok alá soha nem süllyed a hőmérséklet, de ma éjjel 2 fok volt.

A földrengés után talán félórával elindultunk a folyosón, ami a székesegyházba visz. Odaérünk, és látjuk, hogy volt, nincs templom. Hihetetlen látvány volt. Nem is hallottuk a robajt, ahogy összedőlt. A templom romokban, de a Szűzanya és a Szent Antal-szobor ott állt a helyén.

Ekkor döbrentünk rá, hogy – te jó ég! – akkor a házak is, és sok minden összedőlhetett. Reggel az első dolgunk az volt, hogy megpróbáltuk elérni a plébániánk tagjait, a fiatalokat, akik ide járnak. Ez egy kicsi keresztény közösség, a katolikusokon kívül kapcsolatban vagyunk az ortodoxokkal, az örményekkel és a protestánsokkal is, sőt a templomi ügyelet kapcsán muzulmán barátaink is vannak. Hála Istennek a közösségünkben mindenki életben maradt, de a rokonai között vannak halottak és olyanok, akiket még nem találtak meg. Viszont a protestáns lelkész és családja, felesége és nyolcéves kislánya meghalt.



A városban majdnem minden templom összedőlt: a székesegyház, az ortodox templom és a csodaszép szír katolikus templom is. A melkiták által épített 19. századi, jelenleg görögkatolikus templom – itt szoktam ügyeletet tartani – áll, de életveszélyes állapotban van, a falon olyan repedésekkel, hogy ha lesz még egy kis földrengés, összedőlhet. Csak az örmény templom maradt meg, ahol nemrégiben a keresztény egységért tartott imahétet az imaestünket megrendeztük. Ó, az milyen szép volt!

– Ennyire élő a kapcsolat a különböző felekezetű keresztények között?

– Igen, mert kevesen vagyunk. Otthon vagyunk egymás családjával, templomában, liturgiáján. Ez nem egy hivatalos egységtörekvés, hanem tényleg egy nagy család vagyunk.

– A második földrengést mennyire éreztétek meg?

– A hajnalit követően egész nap voltak kisebb rengések, és dél körül volt egy újabb nagyobb, amitől persze mindenki nagyon megijedt. Utána az éjszakát körülbelül hetvenen töltöttük együtt a Karitászt étkezőjében, ami kevésbé veszélyes, mert még ha össze is dőlne, fából van, fatetővel, és közvetlenül a kertre nyílik.

Kemény este volt, gondolom, szinte senki nem tudott aludni. Gyertyák égtek, hogy ne legyünk teljesen sötétben. Néhány ismerőssel különösen szép volt, szinte versenyeztünk a szeretetben egymással. Mentünk az embereket betakarni; persze nem volt elég takaró, úgyhogy hárman-négyen takaróztunk egy pokróccal. De ami már a romos templomot látva szöveget ütött a fejembe, és ebben a „szeretet-versenyben”, aztán pedig a következő napokban is vissza-visszatért: Ezek csak kövek, a templom mi vagyunk, az Egyház mi vagyunk. Mi vagyunk az élő kövek, ennek kell megmaradnia. Ennek az élő Egyháznak kell mindig nyitottnak lennie, hogy befogadjon mindenkit, segítsen mindenkinek, szeretetet tudjon adni mindenkinek.

– Milyen a jelenlegi helyzet?

– Hála Istennek most süt a nap, ez a mentési munkálatoknak is kedvez. Se áram, se fűtés nincs az egész városban. A vezetékes gázt elfelejthetjük legalább két évre, mert a földben a vezetékek mind összetörték. Az áram ugyan a város néhány részén visszajött, nálunk még nincs, és nehéz lesz megoldani a problémát. Tegnap óta naponta egy, maximum két órára be tudunk kapcsolni egy generátort. Most sikerült hosszabbítóval egy másik épülettől egy kis áramot hozni, ezzel legalább a telefonjainkat fel tudjuk tölteni. Ma reggelig a vizet is az utcáról hoztuk, amivel legalább a mosdót ki tudtuk egy kicsit takarítani, mert ugye elég sokan jönnek ide.

A majd' félmillió lakosú város vezetése a lehetőségekhez mérten nagyon jól szervezi az ellátmányozást. De a prioritás, hogy a szakemberek a romok alatt rekedt embereket kimentésék. Ma reggel mondta nekem valaki, hogy még most is halani hangokat a romok alól, úgyhogy vannak még túlélők. Rengeteg a halott, kevés a fehér lepel, amit a muzulmánok a halottaik letakarásához használnak, és az sem megoldott, hova fogják őket eltemetni.

Most már a fáradtság kezd erőt venni néhányakon. Ugyanabban a ruhában vagyunk, nincs víz, sokan még haza sem mentek a történetek óta, mert félnek. Az egész városban senki nem alszik a lakásokban, mindenki kint alszik az autókban, vagy egy parkban, ahol sátrakat állítottak, és melegeledőhelyeket, ahol ételt osztanak.

– Hogyan zajlik az élet a püspökségnél?

– Negyvenöten vagyunk általában az étkezésekre és éjszakára, de a kertben és az autókban is alszanak. Akinek vannak rokonai olyan helyeken, amit nem érintett a földren-

gés, elutazik. A buszok járnak, és bizonyos városokból, például Gaziantepből, ami még közelebb volt az epicentrumhoz, ingyen repülőkkel viszik az embereket Isztambulba.

Sok segély érkezik ide az egész országból, sőt más országokból is. Ennek köszönhetően most már ételt és ivóvizet is kaptunk. Ma egy kis kamionnal hoztak vizet, ami a mosdókhoz használható, de arról szó sincs, hogy lezuhanyozzunk vagy mosakodjunk.

Mivel mi keresztény kisebbség vagyunk egy muzulmán országban, különös figyelmet fordítunk arra, hogy a polgármesteri hivatallal egyeztessünk. Felajánlottuk a segítségünket, és arra kértük, főzzünk az otthon nélkül maradtoknak. Így mátol száz emberre főzünk ebédet és vacsorát, amit elviszünk majd az önkormányzat által kijelölt helyre.

– Hogyan tudtok főzni, ha nincs gáz?

– Eddig kenyeret ettünk, de ma reggel hoztak gázpalackokat, úgyhogy azzal főztünk levest, és mivel egy órára bekapcsoltuk az áramot, a sütőbe is betettünk ezt-azt, egyszerű ételeket készítettünk. Mindenki, aki itt van, besegít, összevágja a hagymát, söpröget... Békés légkör uralkodik közöttünk.

– Te hogy bírod lelkileg, amikor egyik ember a másik után mondja el neked a családja megrázó helyzetét?

– Hála Istennek jól. Az első éjszaka volt nehéz, mert különösen a fiatalok és a gyerekek teljesen sokkos állapotba kerültek, sírtak, iszonyatosan féltek. Akit csak tudtunk, vigasztaltunk, beszélgettünk, ki-bemáskáltunk velük... Aztán tudatosult bennünk, hogy csoda, hogy mind életben maradtunk. Mennyi ember meghalt, és a katolikus közösségből mindannyian élünk, miközben a templomaink összedőltek! Ma is a kápolnában vettünk részt misén, ami az épületünknek egy megmaradt része. Régebben ferencesek éltek itt, úgyhogy van ott egy kép Szent Ferencről, amint a dőlő templomot avagy Egyházat tartja a vállán. Antuan atya arról beszélt, hogy mi is – így, együtt – újra fogjuk építeni Isten és mindenki segítségével a templomot.

Az volt még szívszorító, amikor megláttam a szír katolikus templomot és az ottani barátainkat. Akkor könnybe lábadt a szemem. Ez már sok volt, a harmadik templom, amit összedőlve láttam. Az ő közösségük olyan, mintha az anyém lenne, és pont decemberben nyitották meg újra a templomukat.

Itt, skenderunban még viszonylag jó a helyzet Antióchiához (Antakya) képest, ahol az első keresztény közösség született: a város 70 százaléka megsemmisült, a segítségeket is nehezen tudják eljuttatni nekik. A katolikus templom megmaradt, mivel egy kis épület. Két ferences szerzetes maradt ott a keresztény közösségből. Többen meghaltak, és aki tudta, elhagyta a várost. Hihetetlen, hogy ez Antióchia sorsa, ahol Szent Pál és Barnabás jártak. Az Egyház szent helyei most romokban hevernek; remélem, hogy mi leszünk az élő kövek, akik újjá tudjuk építeni, egységben mindenkivel.

Igazán megható, mennyi segítség érkezik az egész világról. És igen, kérjük az imákat, hogy ne legyen erős utórezgés, mert akkor megvan a veszélye, hogy a megmaradt, megrepedezett falú házak is megsemmisülnek.

Forrás és fotó: www.ujvarosonline.hu



Péklegényből Varsó és Bécs apostola

Hofbauer Szent Kelemen

Johann Klemens Maria Hofbauer (eredetileg Dvorak) Tasswitzben (Znojmo morva város mellett) született 1751. december 26-án. Apja morva, anyja német volt. Jellegzetes szláv és német vonások határozták meg Hofbauer emberi sajátosságát. Jámbor anyja hatása alakította ki Isten kegyelmével azt a fáradhatatlan munkást és pihenés nélküli tervezőt, aki Varsó, majd Bécs városának apostola lett.

Hofbauer ifjúkorában péknek tanult, mert nem volt anyagi eszköz a taníttatására. Huszonegy éves volt, amikor elkezdhetette iskolai tanulmányait. Ahhoz, hogy egyetemre mehessen, újra hiányoztak az anyagiak. Ezért remete lett, először Olaszországban, ahol felvette a Kelemen nevet. Később szülőföldje közelében remeteként hitoktató és plébániai kisegítő volt. Eközben négy évig kateketikai tanfolyamra járt Bécsben. Barátjával, Hübl Tádéval Rómában belépett a redemptoristák fiatal rendjébe, s így folytatták tanulmányaikat.

1785. március 19-én letették a fogadalmat, március 29-én pedig az alatri dómban pappá szentelték őket. Október végén azzal a szándékkal hagyták el Rómát, hogy a redemptorista rendet meghonosítsák Ausztriában. Itt azonban ez lehetetlen volt, ezért Varsón át Fehéroroszországba indultak. A varsói Szent Benno testvérület éppen német papokat keresett, ezért Hofbauer és Hübl szíves fogadtatásra talált. Átvették Szent Benno elhanyagolt templomát, és vele a varsói németek lelki gondozását.

Hofbauer húsz évig tevékenykedett a lengyel fővárosban. A kis Szent Benno-templom munkája nyomán az egész város számára vallási központtá vált. A kezdeti nehézségek ellenére megalapította a szegények iskoláját, ahol csakhamar 350 fiatalot oktattak. Szükség esetén Hofbauer maga ment koldulni kis védenicei számára, és ő volt, aki az utcán szedett fel elhagyott gyermekeket és mosdatta ki őket a piszokból. Életére és lelkületére jellemző történet: amikor gyermekotthona számára koldult, adomány helyett valaki arcul köpte. Erre ő csak ennyit mondott: „Ez nekem szólt.

Adjon már valamit a szegény gyermekeim számára is!” Erre az megszégyenülten nagy összeget adományozott.

A hit és erkölcs felemelkedése érdekében új utakat járt a lelkipásztorkodásban. A Szent Benno-templomban „állandó misszió” tartott, a világiak számára pedig „laikus apostolságot” szervezett, hogy szembeszálljon „az erkölcstelenség és a hitetlenség sodró áramlatával”.

A redemptorista rend eszményét, az elhagyatott emberek megsegítését Hofbauer hivatásának tekintette, ezért élete állandó fáradozás volt, hogy a redemptoristákat meghonosítsa az Alpoktól északra is. Ez azonban nem járt sikerrel. Varsóban pedig húsz év után, máról holnapra megszüntették a Szent Benno-központot. Amikor Varsó 1808 júniusában Napóleon uralma alá került, a szerzeteseket katonai őrizettel vitték el, majd négyhónapi fogság után visszaküldték őket hazájukba. Hofbauer Bécsbe ment és haláláig ott is maradt.

A bécsi évek szentünk életének legjelentősebb időszakát jelentették. Személyiségének kisugárzó erejével a katolikus reform kiindulópontjává vált Bécsben. Mindenekelőtt a gyónatárszékben és a szószéken tevékenykedett. Nemcsak apácák és egyszerű emberek, hanem diákok és professzorok is tartoztak gyónógyermekai közé. Emellett a betegek lelki ellátása, családlátogatások és a szegények gondozása tartozott napi munkájához. Kelemen nem volt született szónok, mégis egész Bécs ott tolongott, amikor prédikált, mert beszédeiből kiérték az imádságból fakadó szavakat, szilárd hitét és az alázatot.

Élete utolsó éveiben szentünket megfigyelés alatt tartották, sőt röviddel halála előtt arra akarták kényszeríteni, hogy írja alá száműzetését. Ekkor Ferenc császár vette őt pártfogásába azal a határozattal, hogy beengedi a redemptoristákat Ausztriába. Hofbauer részt vett az előkészületekben, a határozat aláírásának napját azonban már nem érte meg.

Varsó és Bécs e nagyrabecsült apostola 1820. március 15-én halt meg. 1888-ban boldoggá, 1909. május 20-



án szentté avatták. Emléknapja március 15-én van.

Kelemen péksegédből lett pap. Egyszerű szerzetesapoként kezdett működni. De mélységes imaélete és adakozó szeretetre épülő alázata naggyá tette a neki kedves szegények és elökelők előtt is. Ha valaki nyomorúságos bécsi lakásában találkozott vele – közli egyik életrajzírója –, nem tételezte volna fel róla, hogy előzőleg nemesekkel ült egy asztalnál, sőt pápai követek és a koronaherceg tanácsadójaként közvetlen befolyást gyakorol a bécsi kongresszus tárgyalásaira. Életével egyaránt üzen a nagy tudású és kisebb képességű embereknek is. Nem az számít, ami adottságként bennem van, hanem az, amit Isten dicsőségére és embertársaim javára el tudok végezni.

Napóleon emberei teljesen lerombolták életművét, így Varsó után Bécsben kezdte újra tevékenységét. Üzenetéből tanulhat mindenki, aki mögött hirtelen összeomlik valami, amit önmagának vagy övéinek „épített”. Soha ne essünk kétségbe, mert Isten a mi jóban való kitartásunkra vár, hogy a görbe vonalon is egyenesen írhasson.

„Amit Isten akar –, amint Isten akarja –, mert Isten akarja –, amíg Isten akarja!”
(Hofbauer Szent Kelemen imája)

Forrás: pozsonyikatosok.sk, Mons. Koller Gyula írása

Az élet igéje, 2023. március

„Úgy éljete, mint a világosság gyermekei! A világosság gyümölcse pedig csupa jószág, igazságosság és egyenesség.” (Ef 5,8-9)

Pál az Efezusban élő gyülekezetnek ír; Efezus egy elég nagy és fontos város volt akkoriban, ahol Pál korábban élt, keresztelt és evangelizált.

Levele valószínűleg Rómában kelt, a börtönben, 62 körül. A fájdalmas körülmények közepette mégsem arról ír ezeknek a keresztényeknek, hogyan oldják meg a gyülekezetben fennálló problémákat, hanem arról, milyen csodálatos Isten terve a születőben lévő egyházzal.

Emlékezteti az efezusiakat, hogy „valaha sötétség voltak”, de a keresztség és a hit ajándéka által „világosság” lettek, és bátorítja őket, hogy éljenek ennek megfelelően.

Pál szerint arról van szó, hogy be kell járnunk egy utat, állandóan növekedve Isten és az ő szerető akarátának ismeretében, nap mint nap újrakezdve.

Arra buzdítja őket, hogy a mindennapi életben is éljenek a hivatásuknak megfelelően: „legyenek mint Isten követői, szeretett gyermekei”¹, szentek és irgalmasok.

„Úgy éljete, mint a világosság gyermekei! A világosság gyümölcse pedig csupa jószág, igazságosság és egyenesség.”

Mi is, a huszonegyedik század keresztényei arra vagyunk meghívva, hogy „világosság legyünk”, de lehet, hogy alkalmatlannak érezzük erre magunkat a korlátaink és a külső körülmények miatt.

Hogy maradhatnánk meg a reményben, amikor a sötétség és a bizonytalanság felül akar kerekedni rajtunk?

Pál továbbra is azzal bátorít, hogy a megélt Ige ad majd fényt és tesz képessé bennünket arra, hogy az eltévelyedett emberiségben „úgy ragyogjunk, mint a csillagok a mindenségben”².

„Másik Krisztusként minden férfi és nő hozzájárulhat ehhez az emberi tevékenység bármely területén: a tudományban, a művészetben, a politikában. [...] Ha



ugyanis befogadjuk Igéjét, egyre inkább azonosulunk gondolataival, érzéseivel, tanításával. Az Ige világossá teszi, hogy mit tegyünk, megmutatja, hogyan tegyük jóvá, ha hibáztunk, visszatérít, ha letévedtünk az egyenes útról. [...] »Régi emberünk«³ ugyanis mindig kész arra, hogy magába zárkózzon, hogy saját kis személyes érdekeit dédelgesse, hogy elfelejtkezzen azokról, akik elhaladnak mellettünk, hogy közömbös maradjon a közjó vagy a körülöttünk lévő emberiség szükségletei iránt. Szítsuk fel tehát szívünkben a szeretet lángját! Az így megújuló látásmódunkkal körülnézhetünk, hogy észrevegyük, milyen lépésre lenne szükség.”⁴

„Úgy éljete, mint a világosság gyermekei! A világosság gyümölcse pedig csupa jószág, igazságosság és egyenesség.”

A személyesen és közösséglel megélt evangélium fénye reményt ad és megerősíti a társas kapcsolatokat, akkor is, amikor különböző csapások miatt, mint például a covid, egyre nagyobb a fájdalom és a szegénység.

Jun meséli a Fülöp-szigetéről, hogy a járvány kellős közepén az egyik közösség lakóhelyén tűz ütött ki, és több családnak mindene odaveszett. „Bár szegények vagyunk, mégis úgy gondoltuk feleséggel, Florával, hogy szeretnénk segíteni. Elmondtam ezt a motoros társaimnak is, bár tudtam, hogy ők is hasonló körülmények között élnek, mint mi. De ez nem tartott vissza bennünket, és nekilát-

tunk a barátainkkal szardíniakonzervet, tészta, rizst és más élelmiszert összeadni a tűzvész károsultjai részére.

Feleséggel néha összeszorul a gyomrunk, ha arra gondolunk, hogy mit tartogat a jövő a számunkra, aztán segítségünkre siet ez a mondat az evangéliumból: »Aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti érttem és az evangéliumért, az megmenti életét.«⁵ Nem vagyunk gazdagok, de mindig meg tudunk osztani valamit szeretetből a másikkal élő Jézus iránt. Ez a szeretet késztet arra, hogy újra tiszta szívből adjunk, és bízzunk Isten szeretetében.”

Arról van szó tehát, hogy hallgassunk a szívünk mélyén élő világosságra, melynek gyümölcse – a jószág, az igazságosság, az egyenesség – kedves az Úr előtt, és mindenféle beszédnél hatékonyabb tanúságtétel lehet az evangéliumi élet szépségéről.

Ne feledkezzünk el a többiek támogatásának erejéről sem, akikkel együtt haladunk az életszentség útján. A jó, amit kaptunk, a kölcsönösen megélt megbocsátás, anyagi és lelki javaink megosztása mind-mind értékes és eredményre segítő ajándék, tanúságtétel.

Jézus azt ígérte: „Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”⁶

Keresztény életünk forrása a feltámadt Jézus, aki mindig velünk van a közös imában és a kölcsönös szeretetben, ő melegíti át szívünket és világosítja meg elménket.

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

3 Róm 6,6

4 vö. C. Lubich, Az élet igéje, 2005. szeptember, Új Város 2005/9

5 Mk 8,35

6 Mt 28,20

1 vö. Ef 5,1
2 vö. Fil 2,15

„Cseresznyét küldött Lembergbe” XVI. Benedekre emlékezik Mokrzycki érsek

2022. december 31-én véget ért XVI. Benedek emeritus pápa földi útja. Mieczysław Mokrzycki lemergi érsek, aki II. János Pál halálát követően, pápasága első két évében Ratzinger pápa másodtitkára volt, a Credo ukrán katolikus hírportállal megosztotta gondolatait arról, hogyan marad meg emlékezetében XVI. Benedek pápa és milyen volt utolsó találkozásuk a Vatikánban (Mieczysław Mokrzyckit Benedek pápa nevezte ki lemergi érsekké – a ford.)

A II. János Pál mellett töltött tízévi munka után az a szerencse ért, hogy XVI. Benedek pápa titkára lehettem. Ez egy új, de csodálatos élmény volt számomra. Még akkoriban ismerkedtem meg Ratzinger bíborossal, amikor a Hittani Kongregáció prefektusaként minden pénteken eljött audienciára II. János Pál pápához. Nagyon szerény és finom lelkű ember volt, tapintatos és rendkívül művelt. Meg kell mondanom, hogy Ratzinger bíboros nagyszerű teológus volt. János Pál pápa gyakran mondogatta, hogy nyugodtan alhat, és nem aggódik a katolikus egyház hittanításai miatt, mert ott van Ratzinger bíboros. Benedek pápa is nagy tiszteletben tartotta elődjét.



Emlékszem, egyszer egy séta közben Benedek pápa megállt (a Vatikán kertjében) a fatimai Szűzanya szobra mellett, és azt mondta, hogy illene lecserélni a rózsafüzért, mert az már napszitta. És tüstént hozzátette, hogy szeretné megkoronázni a szobrot Szűz Mária iránti hálája jeléül, amiért megmentette elődje életét. XVI. Benedek pápa mély hitű ember volt, és mindennap sok időt töltött a kápolnában. Nagyon felelősségteljes volt, gondosan készült prédikációira és beszédeire.

Nagyon lelkiismeretes volt a találkozókkal és az audienciákkal kapcsolatban. Az emberekkel való személyes kapcsolataiban nagyon készséges volt, és tudta, hogyan lehet nagyon rövid időn belül bárkivel jó kapcsolatot teremteni. Emlékszem, a pápa észrevette, hogy szeretem a cseresznyét. És még akkor is, amikor már nem a Vatikánban dolgoztam,



júniusban, a szezon idején küldött nekem cseresznyét Lembergbe. Amikor pedig nem volt rá lehetősége, levélben megírta, mennyire sajnálja, hogy az idén nincs kívül cseresznyét küldenie. Ez a gesztus azt mutatja, hogy mások iránt milyen figyelmes volt, még ilyen apró dologban is. Mindig is érdekelte ukránai szolgálatom. Valahányszor a Vatikánban jártam, meghívott ebédre, szívesen találkozott velem, és mindig érdeklődött minden iránt, ami Ukrajnában történik.

Utolsó találkozásunkra november 13-án került sor. Nagyon együttérző volt mindnyájunkkal a háborúval kapcsolatban. Biztosított afelől, hogy mindennap imádkozik Ukrajnáért.

Lembergben van a világon talán az egyetlen ólomüveg ablak, melyen XVI. Benedek pápa és Szent II. János Pál képe szerepel, még egyelőre glória nélkül. De szeretném (és remélem, hogy így is lesz) látni Benedek pápa temetésén a „Santo subito” (máris szent) feliratú táblákat, ahogyan az II. János Pál temetésén történt, mert Joseph Ratzinger valóban szent ember, és én annak idején, nap mint nap rátekintve, őt figyelve, erről meg voltam győződve.

Vita Jakubowska riportja 2023. január 1-jén

Fordította: Hidász Ferenc OFM

Forrás: credo.pro



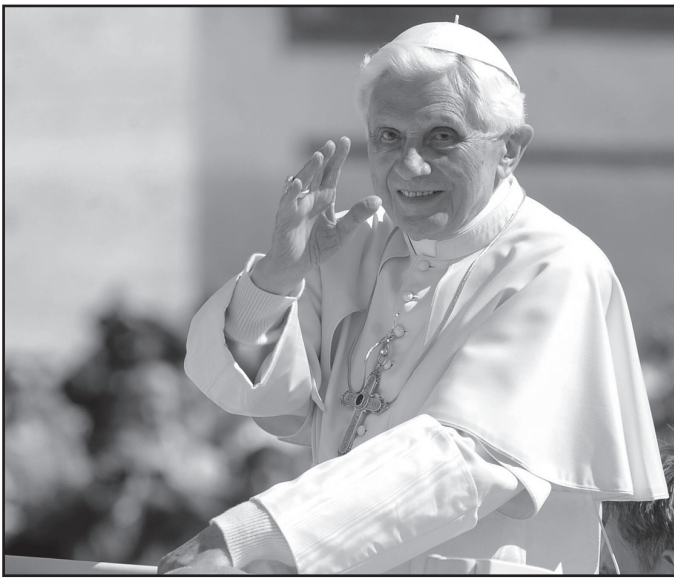
Santo Subito felirat XVI. Benedek pápa temetésén

Maradjatok állhatatosak a hitben!

XVI. Benedek emeritus pápa lelki végrendelete

Az év utolsó napján, az emeritus pápa csendes távozásának estéjén tették közzé „spirituális testamentumát” melyet 2006. augusztus 26-án írt, 79 éves korában, pápasága második évében. A pápa hálát ad életéért az Istennek, megköszöni családjá, szeretett hazájá, munkatársai és tanítványai segítségét, majd felhívással fordul a hívekhez: „Maradjatok állhatatosak a hitben! Ne hagyjátok, hogy összezavarjanak benneteket!”

P. Vértessaljai László SJ – Vatikán



Ha életem e késői óráján visszatekintek megélt évtizedeimre, először is azt látom, mennyi mindenért kell hálát adnom. Hálát adok mindennek előtt magának Istennek, minden jó adomány sáfárának, aki életet adott nekem és átvezetett a zűrzavarok különböző időszakain. Mindig felemelt valahányszor kezdtem elcsúszni és mindig újra rám derítette arcának világosságát. Visszatekintve látom és megértem, hogy ennek az útnak még a sötét és fárasztó szakaszai is az üdvösségemet szolgálták és hogy éppen azokban Ő jól irányított engem.

KÖSZÖNET A CSALÁDNAK, APJA VILÁGOS HITÉÉRT ÉS ÉDESANYJA MÉLY ÁHÍTATÁÉRT

Köszönetet mondok szüleimnek, akik életet adtak nekem egy nehéz időszakban és akik nagy áldozatok árán, szeretetükkel csodálatos otthont készítettek számomra, amely tiszta fényként világítja meg napjaimat mind a mai napig. Apám világos hite megtanított minket, gyerekeket, hogy higgyünk és útjelzőként mindig szilárdan állt minden tudományos ismeret-szerzésem közepette. Édesanyám mély áhítata és nagy jósága olyan örökség, amelyet soha nem tudok eléggé megköszönni. Nővérem évtizedeken át önzetlenül és szerető gondoskodással segített engem. Bátyám világos ítéleteivel, erélyes eltökéltségével és szívének derűjével mindig utat egyengetett számomra, az ő folyamatos előttem járása és kísérése nélkül nem tudtam volna megtalálni a helyes utat.

KÖSZÖNETET AZ ÚRNAK GYÖNYÖRŰ HAZÁMÉRT...

Őszintén köszönöm Istennek azt a sok barátot, férfiakat és nőket, akiket mindig mellém állított; munkatársakat életutam minden szakaszában; tanárokat és tanítványokat, akiket nekem adott. Mindnyájukat hálásan rábízom az Ő jóságára. És szeretnék köszönetet mondani az Úrnak gyönyörű hazámért, a bajor Elő-Alpok lábainál, amelyben mindig magának a Teremtőnek a ragyogását láttam meg kitűnni. Köszönet szülőföldem népének, mert bennük mindig újra megtapasztalhattam a hit szépségét. Imádkozom, hogy országunk a hit földje maradjon és kérem kedves honfitársaimat, ne engedjék, hogy eltávozzanak a hittől. Végül hálát adok Istennek azért a szépségért, amit életutam minden szakaszán megtapasztalhattam, különösen Rómában és Olaszországban, amely második hazámmá vált.

BOCSÁNATKÉRÉS

Szívből bocsánatot kérek mindazoktól, akiket bármilyen módon megbántottam.

MARADJATOK ÁLLHATATOSAK A HITBEN!

Amit korábban honfitársaimnak mondtam, most azt mindazoknak mondom, akiket az egyházban a szolgálatomra bízta: Maradjatok állhatatosak a hitben! Ne hagyjátok, hogy összezavarjanak benneteket! Gyakran úgy tűnik, hogy a tudomány – egyrészt a természettudományok, másrészt a történeti kutatások (különösen a Szentírás exegézise) – mintha képes lenne a katolikus hittel ellentétben megdönthetetlen eredményeket felmutatni. Régi időktől fogva megéltam a természettudományok átalakulását és megállapíthattam, hogy éppen ellenkezőleg, a hittel szembeni látszólagos bizonyosságok elenyésztek, mivel nem bizonyultak tudománynak, hanem a tudományt csak látszólagosan illető filozófiai értelmezéseknek, ahogy másfelől a természettudományokkal folytatott párbeszéd során a hit is jobban megtanulta megérteni állításai illetékességének határait és így önnön sajátosságát.

AZ EGYHÁZ, MINDEN ELÉGTELENSÉGEIVEL EGYÜTT, VALÓSÁGOSAN AZ ÚR TESTE

Immár hatvan éve kísérem a Teológia útját, különös tekintettel a biblikus tudományokra és a nemzedékváltások során olyan megingathatatlanul tűnő tételek összeomlását láttam, amelyek pusztán hipotézisnek bizonyultak: a liberális nemzedék (Harnack, Jülicher stb.), az egzisztencialista nemzedék (Bultmann stb.) és a marxista nemzedék. Láttam és látom, hogy a hit ésszerűsége miként emelkedett ki és emelkedik ki ma is újra a hipotézisek szövevényéből. Jézus Krisztus valóban az út, az igazság és az élet – és az Egyház, annak minden elégtelenségeivel együtt – valóban az Ő Teste.

Végül alázatosan kérem, imádkozzatok értem, hogy az Úr minden bűnöm és hiányosságom ellenére fogadjon örök hajlékába. Mindazokért, akik rám bízottak, nap mint nap szívből imádkozom.

XVI. Benedek pápa

„Uram, szeretlek!” Az emeritus pápa utolsó szavai

Georg Gänswein érsek, az emeritus pápa magántitkára, korábban a Pápai Ház prefektusa számolt be január elsején, vasárnap este XVI. Benedek utolsó szavairól, melyeket néhány órával halála előtt mondott: „Uram, szeretlek”. Valóban, ebben a személyes vallomásban sűrűsödik össze teológiai tanári pályafutásának és péteri szolgálatának magja: a „szeretett Jézust” kereste mindig és cselekedte az ő akaratát.

Benedek emeritus pápa utolsó szavait az éjszaka közepén hallotta tőle egy betegápoló, aki a szobájában virrasztott. Az év legutolsó napján, december 31-én hajnali 3 körül járt, alig hat órával halála előtt. Az emeritus pápa körül egymást váltották a munkatársai és a betegápolók. Akkor éjjel három körül csak egy olasz betegápoló állt mellette, aki nem tudott németül. Személyi titkára, Georg Gänswein érsek meghatottan emlékezik az emeritus pápa utolsó tanúságtételére: „XVI. Benedek egészen halkán, suttogva, de jól érthetően mondta olasz nyelven: „Signore, ti amo! „Uram, szeretlek!” Hozzáteszi még az érsek: „Én akkor éppen nem voltam ott, de a betegápoló nem sokkal utána elmondta nekem. Ezek voltak az utolsó érthető szavai, mert ezután már nem tudott többé megszólalni.”



„Uram, szeretlek!” – ez mintegy a foglalatja Joseph Ratzinger egész életének, aki már évek óta készülődött erre végső a találkozásra teremtő Urával.

Georg Gänswein érsek, XVI. Benedek pápa titkára hűséges maradt mesteréhez és pápájához – mindhaláláig. Amikor XVI. Benedek pápa tíz évvel ezelőtt, lemondása után a vatikáni kertekben fekvő Mater Ecclesiae monostorba vonult vissza, titkára is követte őt, és ott gyakorlatilag maga is imádkozó szerzetessé lett. Visszavonult életét teljes egészében az emeritus pápának szentelte, ő tartotta fenn számára a kapcsolatot a külvilággal, és intézte azt a kevés fogadást, melyek keretében kevesen, és mindig diszkrét módon látogatták meg az idős emeritus pápát. Fénykép örökíti meg, amint a felravatolozás szertartása után fiúi tisztelettel megcsókolta szeretett pápájának a kezét.

Forrás: Vatican News

Értette magyar népünk gondjait és örömeit

Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek a következő üzenetet tette közzé XVI. Benedek pápa halálhíre után:

„Mély fájdalommal fogadtam Benedek pápa halálhírét. Teológusként, bíborosként, hivatalban lévő, majd visszavonult pápaként meghatározó személyisége volt egyházunk életének. Világosságot és derűt sugárzott még gyengesége és betegsége éveiben is. Személyében korunk legnagyobb katolikus teológusa távozott közülünk.

Érezte, értette az idők jeleit.

Szívében hordozta a II. Vatikáni Zsinatot, amelynek – szakértőként – még résztvevője volt. Láta az egyházunkat, Európát és az emberiséget fenyegető veszélyeket, de tisztában volt a megnyíló távlatokkal és reménységünk okával is. Tudta, hogy a hit területén is létezik igazság, és hogy azt szeretetben kell képviselni. (...)

Jól ismerte és értette magyar népünk gondjait és örömeit, szeretettel és érdeklődéssel kísérte a budapesti nemzetközi eucharisztikus kongresszus eseményeit is.

Jelmondata ez volt: „Cooperatores veritatis” – Az igazság munkatársai.

Nem csupán vágyak és vélemények hullámszásának fogta fel a teológiát, de a többi tudományokat sem, hanem az igazság őszinte, módszeres és szenvedélyes keresésének. A katolikus hitet pedig a változó korok emberéhez változó nyelven szóló, de azonosságát és folyamatosságát megőrző, igaz tanításként élte meg és adta elő. Ennek az igazságnak az alapja és teljessége maga Krisztus, aki valódi történelmi személy, akinek a tanítását, életét, halálát és feltámadását történelmi forrásokból és az egyház hagyományából valóban megismerhetjük. Ezért írta Benedek pápa – teológiai munkásságának betetőzéseként – A Názáreti Jézus című könyvét, mely bölcs üzenet és megerősítés számunkra.

Első ünnepélyes pápai szentmiséjének homíliájában Jézusról beszélt, aki jó pásztorként megkeresi és vállára veszi az eltévedt bárányt. Ez az eltévedt bárány – mondta – maga az emberiség! Jézusnak, a jó pásztornak ebben a nagyszerű küldetésében volt munkatársa Benedek pápa, ebben kell részt vennie az egész egyháznak is. Bízunk benne, hogy Benedek pápa már a Mennyei Atya házából kíséri imájával ennek a nagy műnek a teljesítését.



Diakónusjelöltek felvétele Nevetlenfaluban és Munkácson

Nevetlenfalu

Nevetlenfalu hívei közösségi ünnepi eseményre gyűltek össze templomukban 2023. január 1-jén, Szűz Mária, Isten anyja ünnepén. A Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója, Lucsok Miklós püspök ünnepi szentmise keretében fölvette a diakónusjelöltek közé Béres Istvánt, akit felesége is támogatott elhatározásában. Az ünnepi szentmisén Bán János OFM, nagyszőlősi plébános is koncelebrált.



Munkács

Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, Urunk bemutatásának ünnepén a Munkácsi Székesegyházban tartott ünnepi szentmisét Lucsok Miklós püspök. Vele mutatta be a szentmisét a Püspöki Hivatal irodaigazgatója, Gerzanics Szerhij és a munkácsi székesegyház káplánja, Fizer Jenő. A szentmise keretében Rohozsán József püspöki titkár felvételt nyert a diakónusjelöltek közé. Feleségével, Tetjánával közösen kezdték meg ezt a szolgálati utat, melyet most ünnepélyesen is kinyilvánítottak a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzójának kérdéseire válaszolva.

Miklós püspök prédikációjában felhívta a jelenlévők figyelmét: mindannyian arra vagyunk meghívva, hogy Istennek szenteljük magunkat, és Isten világosságát elvigyük másokhoz. „Jézus mint világosság jelenik meg nekünk. Ő küld minket: 'Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot!' Ezt a fényt nem tarthatjuk meg magunknak. Arra vagyunk hivatottak, hogy világossággal árássuk el az egész világot, hogy a világ megvilágosodjon, lánggra lobbanjon Is-

ten életétől. (...) A szeretet fényének terjednie kell általunk... Érettnek lenni azt is jelenti, hogy készek vagyunk átadni a meg tapasztalt jót.”

A prédikációt a gyertyaszentelés szertartása és a diakónusjelölt megáldása követte.

Ősi gyakorlathoz tért vissza a Katolikus Egyház, amikor a II. Vatikáni Zsinat után újra bevezette az állandó diakonátust, vagyis lehetővé tette, hogy az egyházi rend szentségének diakónusi fokozatát ne csak papságra készülők vehessék fel (átmeneti diakonátus), hanem olyan emberek is, akik egész életükben diakónusként kívánnak szolgálni (állandó diakonátus).

A diakónusjelöltek közé való fölvetel (admissio) liturgikus szertartással történik, mellyel a jelentkező nyilvánosan kifejezi akarátát, hogy felajánlja magát Istennek és az Egyháznak a szent rend gyakorlására; az Egyház, a maga részéről elfogadva ezt a felajánlást, kiválasztja és meghívja őt, hogy felkészüljön a szent rend felvételére, s így szabályosan felveszik a diakónusjelöltek közé.

Ez a liturgikus esemény mindig valamelyik egyházi ünnep keretében történik. Imáinkkal kísérjük Istvánt és Józsefet, és kérjük a Szűzanyát, akinek ünnepén felvételt nyertek a jelöltek közé, hogy vezesse őket továbbra is a megkezdett úton.

Jelenleg a Munkácsi Egyházmegyében két állandó diakónus szolgál, és két jelölt van.

A diakónusi szolgálat

A diakónusok szolgálata az egyházban az apostolok korában kezdődött. Már az egyházatyák is tesznek említést róla. Antióchiai Szent Ignác szerint egy részegyház nem képzelhető el püspök, pap és diakónus nélkül. Az V. századtól kezdve a diakonátus hanyatlásnak indult, majd a Trentói Zsinat (1545-1563) elrendelte az állandó diakonátus visszaállítását, de a gyakorlatban csak a II. Vatikáni Zsinattal valósult meg.

A II. Vatikáni Zsinat három területet jelöl meg számukra: liturgia, hithirdetés és karitatív szolgálat. A diakónus így szolgálja Isten népét, közösségben a püspökkel és a papokkal. A Lumen Gentium zsinati dokumentum értelmében a diakónus feladata, ha megbízást kap rá, hogy „ünnepélyesen kiszolgáltassa a keresztséget, őrizze és kiossza az Eucharisziát, az Egyház nevében eskessen és megáldja a házasságokat; elvigye a szent Útravalót a haldoklóknak, Szentírást olvasson a híveknek, oktassa és buzdítsa a népet, vezesse a hívek istentiszteletét és imádságát, kiszolgáltassa a szentelményeket és temessen. A szeretet és a szolgálat feladataiban elmerülve emlékezzenek Szent Polikárp intelmére: „Irgalmasan és serényen éljete az Úr igazsága szerint, aki mindenkinek szolgálja lett” (29).



A Hit és Fény közösségek karácsonyi találkozója

A Hit és Fény mozgalom Kárpátalján működő négy közösségének találkozóját január 14-én, szombaton tartották a Munkácsi Szent Márton Székesegyházban. A résztvevők Ungvárról, Técsőről és Bustyaházáról – ők egy közösségként működnek – és Husztról érkeztek, akiket örömmel fogadtak a munkácsi közösség tagjai.

Hagyománynak számít már, hogy a karácsonyi ünnepkörben közös kántálásra gyűlnek össze a közösségek. Idén erre Munkácson került sor. A találkozó szentmisével kezdődött, melyet Fizer Jenő atya, a munkácsi székesegyház káplánja mutatott be, közben Szulincsák Sándor, a huszti közösség papja a gyóntatószékben várta a bűnbánat szentségében részesedni kívánókat.

A szentmisén aktívan részt vettek a közösség tagjai: felolvastak, énekeltek. Akik tudatosan szentgyónáshoz tudtak járulni, azok áldoztak, a többiek áldást kaptak. Nagyon meghatározó volt látni, ahogy a pap megáldja őket, és ezeknek a sajátos igényű barátainknak ragyogó lelke Istennel találkozik, egyedül az ő számukra érthető módon.

Jenő atya prédikációjában arra hívta fel a résztvevők figyelmét, hogy a közösség tagjai között egyértelműen érezhető a minden rászoruló ember iránt mutatott együttérzés és empátia. „Ez tesz minket Jézushoz hasonlóvá... Az együttérzés azt jelenti, hogy lehajolunk, és azok mellett állunk, akik a világ szemében az utolsó helyen vannak, de Isten szemében az első helyet foglalják el. Ez a világ arra tanít minket, hogy közömbösek legyünk. A közömbösség az együttérzés ellentéte. Amikor azokra tekintünk, akiknek segítségre van szükségük, nem lehetünk közömbösek” – mondta többek között Jenő atya.

Arról is beszélt, hogy nem az egészséges emberek mennek orvoshoz. Jézus olyan orvos, akihez mindig odamehetünk. Arra buzdított, hogy új módon tekintsünk Jézusra, hiszen „a mi Urunk együttérez velünk” – hangsúlyozta.

A szentmise után a találkozó a Munkácsi Szent István Líceum dísztermében folytatódott; az ünneplő közösséghez Szulincsák Sándor atya is csatlakozott. Minden közösség előadta azokat az énekeket, melyekkel előzetesen felkészült. Ezután finom uzsonna várta a résztvevőket, ami közben kötetlen beszélgetés folyt.



„Minden közösség havonta tart találkozót, ahol a szülők és barátaink, vagyis az értelmi fogyatékos emberek, kölcsönösen támogatják egymást. A barátság és a szeretet tere jön létre így. Nyáron pedig táborokat szervezünk” – mondja Aljona Perec, a kárpátaljai Hit és Fény közösségek helyettes koordinátora. „Könnyű szeretni barátainkat, mert ők is szeretnek minket” – teszi hozzá.

A „Hit és Fény” egy nemzetközi, katolikus alapítású mozgalom, mely a családban élő értelmi fogyatékos és halmozottan sérült emberek szolgálatában áll, helyi közösségeket hoz létre, ahol a fogyatékkal élők, szüleik és barátaik találkozhatnak. A közösségek tagjai azért találkoznak, hogy megosszák egymással a nehézségeket és az örömeiket, együtt ünnepeljenek és imádkozzanak, támogassák egymást, növekedjenek a barátságban, a hitben és a szeretetben.

A mozgalom azon a meggyőződésen alapul, hogy minden ember értékes, mindenkinek megvan a maga méltósága és ajándékai, melyeket megoszthat a világgal. A mozgalom lényege, hogy a tagjai – a szülők, az értelmi fogyatékos emberek és a hozzájuk csatlakozó fiatalok és idősebbek baráti kapcsolatokat építsenek ki egymással. A mozgalomhoz tartozó fiatalok nem szociális munkások vagy önkéntesek, hanem arra törekednek, hogy barátságot kössenek a különleges igényű emberekkel. Mert barátságot kötni annyit jelent, mint elfogadni a másikat, szeretni őt, együtt tölteni vele az időt, egyenrangúként kezelni, és egyszerűen mellette lenni.

Az értelmi fogyatékkal élő emberek elfogadásra találnak a közösségben, meg tudják valósítani önmagukat, fejleszthetik tehetségüket, barátokat szerezhetnek. A szülők újra felfedezik gyermekeik szépségét, támogatást kapnak, érezhetik, hogy a társadalom nem utasítja el őket, s hogy gyermekeik nem büntetést, hanem ajándékot jelentenek mások számára. A mozgalomban részt vevő fiatalok igaz barátokra találnak bennük, és megkapják a lehetőséget, hogy más szemmel tekintsenek életükre és az őket körülvevő világra.

Minden közösségnek van egy papja is, aki segíti őket, hogy növekedjenek a szeretet és a béke lelkületében.

Képek: a Hit és Fény facebook oldala

Liza és kis társai

Talán emlékszünk még a háború egyik tavalyi eseményére – a sok szörnyűség közül az egyikre –, amikor július közepén rakétatalálat érte Vinnica központját. Sokan meghaltak akkor, de az országot különösen egyikük halála rázta meg – a négyéves kis Lizáé, akit édesanyja éppen foglalkozásra vitt, és a támadás idején még az utcán voltak. Liza ott helyben meghalt, édesanyja pedig súlyosan megsebesült.

Egy ártatlan gyermek halála mindig is felkavaró, hát még ha az édesanya szeretetéről és gyászáról a médiában is olvasni lehet. Egy hónappal Liza halála után Irina, az anya ezt írta közösségi oldalán: „Nem tudom elhinni... Olyan, mintha Liza most is várna rám otthon. A saját szememmel láttam mindent, mégis olyan, mintha egy másik valóságban élnék. Nem tudom elhinni... Nem akarok ebben a szörnyű új valóságban élni.” „Drága kislányom, olyan életvidám voltál, megtanítottál engem feltétel nélkül szeretni. Olyan rövid ideig lehettem az édesanyád... A szívem örökké veled marad.”

A hozzászólásokban mindenki együttérezett az édesanyával, szörnyű tragédiának nevezte a kisgyermek halálát és keserűen felelősségre vonta a felelőseket. És szóba sem került, hogy valaki is másképp nézzen rá, pedig Liza Down-szindrómás, értelmi fogyatékos gyermek volt. Olyan, akihez hasonlókat lehetőleg magzat korukban el szoktak pusztítani, aki pedig nem engedi ezt tenni a gyermekével, az jól megkapja az ismerőseitől meg az orvosoktól, hogy megőrült,

egy „ilyen” gyermeket a világra hozni? Most láthattuk, hogy gyászolt az egész ország egy „ilyen” gyermeket, amiért az édesanyja szívből szerette, s elmondta róla, milyen csodálatos gyermek volt. Azok közül, akik megrendülve fejezték ki együttérzésüket Liza halála kapcsán, vajon hányan javasolnának abortuszt ismerősüknek vagy saját gyermeküknek, ha kiderülne, hogy Down-szindrómás gyermeket hord a szíve alatt...? Lizát megölte az orosz rakéta, de hány ilyen gyermek került az orvosok kése alá, akik végeztek velük, és esélyt sem kaptak arra, hogy örüljenek az életnek, örömet szerezzenek családjuknak, és megtanítsák őket valami olyanra, amit csak ők adhatnak? „Te tanítottál meg engem feltétel nélkül szeretni” – írja Irina Lizáról. Hát nem ezért vagyunk a világon? Fogyatékos gyermeket nevelni nem könnyű dolog, de szüleiknek a nehézségek mellett számos hasonló élményben is részük van, mint amiről Irina írt; olyan ajándékokat kapnak gyermekükön keresztül, amiről sohasem álmodtak volna.

Liza története a Down-szindróma világnapja (március 21.) közeledtével jutott eszembe. Sokan azt hiszik róluk, hogy szörnyszülöttek, akikkel kommunikálni sem lehet; pedig legtöbbjük vidám, szerető szívű gyermek, akik érdeklődnek, szeretnek játszani, rajzolni, szeretik a csokit – egyszóval igazi gyermekek, akik fejleszthetők, főleg pedig egyszerűen gyermekek, éppúgy, mint egészséges társaik. Liza is egy közülük; az ő édesanyja példát adott arra, milyen az,

amikor valaki természetes módon szereti azt az ajándékot, akit Isten adott neki.

Szoktuk mondani, hogy a gyermek Isten ajándéka. Igen, az – mindegyik gyermek az. Azok is, akik nem egészségesen születnek. Isten mindannyiunkat elgondolt, megszeretett, és ezért meg is teremtett. Ezt minden ember elmondhatja magáról – az értelmi fogyatékosok is. Lizát is Isten adta, és ő is megsíratva, amikor rövidke élete ilyen tragikusan véget ért. Még sokáig taníthatta volna szeretni környezetét. És Isten gyászolja Liza sok kis társát is, akiket szintén elgondolt, megszeretett és megteremtett, de akik esélyt sem kaptak arra, hogy megszülessenek, szeressék őket és ők is szeressenek. Hány ilyen gyermektől fosztottuk meg magunkat és környezetünket! Az emberség lényegére taníthattak volna bennünket.

„Találkozunk majd” – írta Irina Lizának. Mi is találkozunk majd ezekkel a gyermekekkel, és akkor tudjuk majd meg, mit veszítettünk velük. Nemcsak a szüleik, hanem az egész világ. De ha bármi bűnünk is van ebben – akár az abortusz, akár az, ha valakit rábeszélünk – Isten megbocsát, ha szívből és töredelmesen bocsánatot kérünk tőle a gyónásban. És a gyermek is megbocsát, és tárt karokkal fogad majd minket a mennyek országában.

A Down-szindróma világnapján van egy kedves szokás: aki részt akar venni benne, aznap felemás zoknit húz a lábára, ezzel is kifejezve: nem vagyunk egyformák, de ez így van rendjén. Javaslom, tegyük meg ezt idén, ezzel is a szívünkbe fogadva azokat, akiknek az értelmük ugyan fogyatékos, és sosem fognak megtervezni mondjuk egy mozdonyt, őszinte szeretetükből és jószágukból viszont mi tanulhatunk. Aki pedig értelmi fogyatékos gyermeket nevel, keresse meg egyházunkban a Hit és Fény közösségeket, ahol szeretettel fogadják őt gyermekével együtt, és ahol sorstársakra és kikapcsolódásra találhat. És ne utasítsuk vissza Isten ajándékát – Ő nemcsak nehézséget, hanem sok örömet is ajándékoz egy ilyen gyermekkel, főleg pedig soha nem hagy erő és segítség nélkül, ha Tőle kérjük.

Pápai Zsuzsanna



Megértettem valamit Jézus titkaiból

A hittanosokkal Jézus értünk vállalt szenvedéséről beszélgettünk. Megpróbáltuk felfogni, mit is jelent az, hogy önként vállalja, pedig tudja, hogy fájni fog... Nem menekül el, pedig megtehetné, sőt... de „hiszen ezért az óráért jöttem” – mondja Atyjának.

És akkor eszembe jutott egy eset. Velem történt, egyik nagypénteken. Este a templomban a megrendítően szép szertartásban a 82 éves Károly bácsi olvasta Izajás próféta jóvendölését a Szenvedő Szolgáról. Különben is nagyon megrendítő kép ez Jézusról, és Károly bácsi, a volt magyartanár olvasta. Az Öreg a nehéz időkben is megvallotta hitét, a gerinces kereszténység valóságos alakja volt diákjai előtt. A múltjával és mostani, öregkori, türelmesen viselt szenvedésével „érdemelte ki”, hogy Ő olvashatta a Szenvedő Szolgáról szóló jóvendölést.

Valószínűleg nem akart nehézkes mozgásával figyelemelterelő lenni, ezért nem indult vissza a helyére felolvasás után, hanem a mellette lévő üres ministránszékre akart ülni. Én a közelben álltam, és láttam, hogy ő nem látja, hogy a falból kiáll egy nagy kampó, ami a gyerekeket nem szokta elérni, de ha az Öreg a merev lábaival a székre tottyan, hát éppen megszúrja.

Szólni nem maradt időm, annyit tudtam tenni, hogy a kezemet a kampóra tettem, és az Öreg már tottyant is, a kezemre, a kampóra. Egy pillanatra első-



tétült előttem a világ, és sikerült nem felordítani. Az Öreg rám csodálkozott, hogy mit keresek ott, és elhelyezkedett a széken. Én összefogtam a két kezem, és megkönnyebbülten éreztem, hogy nem vérzik, és talán nem történt semmi nagyobb baj.

Igazából akkor fogtam fel, mi történt. Odatettem a kezem, hogy ne az Öregnek fájjon. Nekem fáj... nagyon. De hiszen éppen azért tettem, mert tudtam, hogy fájni fog, és azt akartam, ne neki... És még fáj, de már örültem, mert nem neki fáj. És akkor megéreztem valamit a szívemben abból, amit Jézus értünk tett.

Hogy igaziból nagyon fájhatott neki, tudta, és mégis akarta, és örült, mert megmentett minket. Én akkor Nagypénteken ezt a nagy ajándékot kaptam Károly bácsin keresztül Jézustól.

Azóta tudom, hogy néha nekünk, embereknek is megadatik ennek az önfeláldozásnak a lehetősége. A fájdalommal és az örömeivel együtt. És ekkor egy kicsit még közelebb kerülhetünk Jézushoz, aki nemcsak mondta, hanem élte is: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért”.

Forrás: Virtuális plébánia

Egyházunk megkívánja, hogy nagybőjtben hústilmat tartsunk, viszont az alkohollal, a túlzott falánksággal, a kábítószerezéssel vagy épp az internetezéssel kapcsolatban is önmegtartóztatást lehetne, sőt kellene gyakorolni.

Minden szentmisének van egy úgynevezett örömeke, amit prefációnak hívunk. A nagybőjt folyamán ez szép programot kínál: „mert megadod híveidnek, hogy évről évre megtisztult lélekkel, örömmel várják húsvét szent titkának ünnepét.” És itt jön a lényeg: „most többet imádkozzanak, buzgóbban gyakorolják az irgalmasság tetteit, és az újjászületés szentségei által az Istengyermekség teljességére jussanak.”

Fontos, hogy többet imádkozzunk, mert ha az ember naponta elmond egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet, attól még nem válik imádságos lelkületűvé. Ne feltétlenül kétszer többet imádkozzunk, hanem kétszer odaadóbban végezzük el az imánkat, s imádság közben figyeljünk Jézusra. Így

lesz az imádságunk mélyebbé, bensőségessé és Isten előtt kedvessé; így felelünk Isten irgalmas szeretetére, melyre mindannyiunknak szüksége van.

A bőjttel kapcsolatban egyházunk arra kéri a híveket, hogy az ne fitneszesemény legyen, hanem lelki értelemben vett áldozathozatal, viszonzásul mindazért az áldozatért, amit Krisztus nagypénteken, sőt egész földi életében hozott értünk. A nagybőjtnek ez az értelme, mert a szemek kívánsága, a test kívánsága, az élet kevélysége minket is megkísért. Nekünk Isten, az evangélium és az egyház tanítása által felmutatott lelki eszközökkel kell kifogni a kísértő vitorlájából a szelet, hiszen akkor lesz gyümölcsöző a nagybőjt. A húsvéti ünnep nemcsak Krisztus feltámadásának, hanem a mi lelki megújulásunknak és feltámadásunknak is az ünnepe kellene, hogy legyen.

Forrás: kanizsaujsag.hu

A szent három nap ünneplése otthon

Nagycsütörtök, nagypéntek, nagyszombat – kiemelt jelentőségű napok ezek a nagybőjtben, húsvétra való készülletünkben, sőt egész életünkben. Mintha ezekben a napokban minden és mindenki lélegzetviasszafojtva várakozna arra, hogy a halál lát-szólagos győzelmét felváltsa a feltámadás diadalmas ujjongása. A szent három nap liturgiája, szimbólumai mind-mind ennek átéléséhez segítenek hozzá minket.

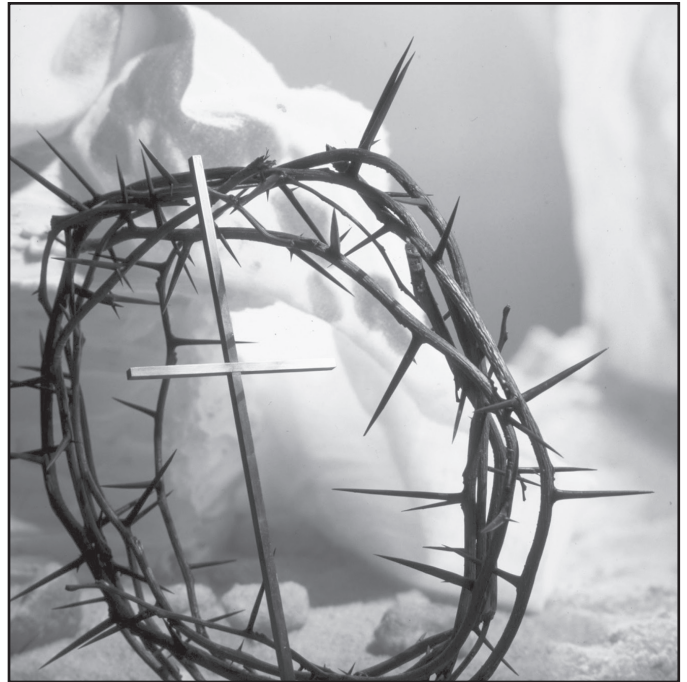
Mit tegyünk azonban akkor, ha nincs lehetőségünk részt venni a szertartásokon? Hiszen sok minden: kisgyermek, beteg családtag, estig tartó munka, saját betegségünk stb. akadályozhat meg bennünket abban, hogy részt vegyünk a szertartásokon – arról nem is beszélve, hogy papjaink csekély számuk miatt sok helyen nem is tudnak ezeken a napokon liturgiát tartani.

Kellő találékonysággal azonban mégis aktív részesei lehetünk ezeknek a napoknak. Javasolom, hogy ahol a három nap közül csak az egyiken tud a pap liturgiát tartani, szervezzük akoré a többi nap programját is: egyes tennivalókat bizonyára át tudunk tenni egy másik napra. Ha a közelben, pl. a szomszéd faluban van liturgia, menjünk el oda: gyalog, vagy ha messzebb van, többen is összefoghatunk, hogy autóval jussunk el oda.

Ezenkívül otthon mindenkinek lehetősége van arra, hogy családjával együtt átélje ezeknek a napoknak történéseit és üzenetét. Amikor együtt van a család – ez általában este szokott lenni, de lehet máskor is –, gyűljünk össze közös imádságra. Valamelyik családtag olvassa fel az aznapi evangéliumot, s kicsit gondolkodjunk rajta; ezután, aki szeretné, ossza meg gondolatait erről a többiekkel. Majd énekeljünk egy ahhoz a naphoz illő éneket, végül imában köszönjük meg Urunknak irántunk való nagy szeretetét.

Ne felejtsünk el imádkozni a békéért, azokért a családokért, akiknek szerettei távol vannak, esetleg a fronton harcolnak, és életükért aggódnak. Ha mi vagyunk ilyen helyzetben, imádkozunk távollévő szeretteinkért és mások szeretteiért is – jó lesz tudni, hogy ebben az időben mások is imádkoznak értünk.

Nagypénteken elimádkozhatjuk együtt a keresztutat is, minden állomásnál megismételve: „Imádkunk téged, Krisztus, és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot!” A Kárpáti Harangszó 78. énekében teljes keresztutat találunk, a 82. ének után pedig a kereszt leleplezésének aznapi liturgiája is benne van. Felajánlhatjuk félelmeinket, aggodalmainkat, nélkülözéseinket Jézusnak, egyesítve ezeket az ő kereszthordozásával. Aznap a gyerekekkel is meg lehet beszélni, hogyan vesznek



részt a – számukra nem kötelező – szigorú böjtben. Ezt egyébként nagybőjt többi péntekjére is ki lehet terjeszteni: a gyerekeknek mindig roppant izgalmas, ha felnőtt dolgokban vehetnek részt. Pl. ők sem esznek aznap húst, vagy nem esznek édességet, odaadják egy kicsit azt a filctollat a testvérüknek, amit máskor sehogy sem akarnak odaadni, elvégeznek egy olyan munkát otthon, amihez nem fűlik a foguk... Lényeg, hogy mindez önkéntes vállalkás legyen a részükről, és azért tegyék, hogy viszonzák Jézusnak az irántunk való szeretetét és áldozatát.

Ha így teszünk, mi is részesei leszünk a lábmosásnak, az olajfák-hegyi imának, Jézus szenvedésének és temetésének, csendben várjuk nagyszombaton az Ő feltámadását, s húsvétvasárnap a templomban számunkra is a feltámadást fogja hirdetni a harang szava.

Természetesen nem csak így lehet megoldani ezt a helyzetet, mindenkinek az egyéni találékonyságára van bízva. A lényeg: próbáljuk meg! A lehetőségek hiánya nem foszthat meg bennünket attól, hogy átéljük és magunkénak érezzük Jézus értünk való áldozatát, melyet mindannyiunkért hozott.

A nagyheti liturgia és a javasolt énekek (a számok a Kárpáti Harangszó, ill. a Hozsanna c. énekeskönyvek énekeinek számát jelzik):

Április 6. Nagycsütörtök (79. és 80. ének). Kiv 12,1-8. 11-14; 1Kor 11,23-26; Jn 13,1-15

Április 7. Nagypéntek (78., 81. és 82. ének). Iz 52,13-53,12; Zsid 4,14-16; 5,7-9; Jn 18,1-19,42

Április 8. Nagyszombat (Húsvét vigíliája) (87. ének). Ter 1,1-2,2; Ter 22,1-18; Kiv 14,15-15,1; Iz 54,4a. 5-14; Iz 55,1-11; Bár 3,9-15. 32-4,4; Ez 36,16-17a. 18-28; Róm 6,3-11; Mt 28,1-10

Április 9. HÚSVÉTVASÁRNAP, URUNK FELTÁMADÁSA. Ap-Csel 10,34a. 37-43; Kol 3,1-4; v. 1Kor 5,6b-8; Jn 20,1-9; este:Lk 24,13-35



Pápai Zsuzsanna

A wimexek és a lájkok

A wimexek kicsi faemberek voltak. Mindegyik faembert egy Éli nevű fafaragó készítette, akinek műhelye a falu feletti hegy tetején állt. Mindegyik wimex más és más volt. Némelyiknek hosszú orra volt, a másoknak nagy szeme, néhányan közülük magasak voltak, mások pedig alacsonyok. Volt, aki kalapot viselt közülük, mások kabátban jártak. De mindnyájukat ugyanaz a fafaragó készítette, és mindannyian ugyanabban a faluban éltek.

A wimexek mindennap reggeltől estig ugyanazt csinálták: matricákat ragasztgattak egymásra. Mindegyiküknek volt két doboza: az egyikben arany csillagok voltak, a másokban pedig szürke pontocskák. A wimexek városszerte mást sem csináltak, csak naphosszat ezeket a csillagokat és pontokat ragasztgatták egymásra. A szépek, akiknek a fájuk sima volt, a festésük pedig jó, mindig csillagokat kaptak, meg azok is, akik nagy botokat tudtak a fejük fölé emelni, vagy át tudtak ugrani magas dobozokat. Voltak olyanok is, akik nagy szavakat tudtak mondani, vagy éppen szépen tudtak énekelni; a wimexek ezeknek is csillagokat adtak, amik némelyik wimexet már teljesen beborították. Amikor csillagot kaptak, a wimexeket olyan jó érzés töltötte el, hogy gyorsan csináltak megint valamit, hogy újfent kapjanak egy csillagot.

Mások ellenben csak keveset tudtak felmutatni, s így szürke pontokat kaptak. Pancsanelló is ilyen volt. Bár ő is megpróbált magasra ugrani, mint a többiek, de mindig elesett. Amikor pedig elesett, a többiek köréje gyűltek, és szürke pontokat adtak neki. Néha, egy-egy ilyen szerencsétlen esés során Pancsanellónak megsérült a fája – ekkor a többiektől újabb szürke pontokat kapott. Ilyenkor próbálta megmagyarázni, hogy miért is esett el, és végül újabb szürke pontokat adtak neki. Egy idő után Pancsanellónak olyan sok szürke pontja lett, hogy az utcára sem akart kimenni. Attól félt, hogy valamit rosszul fog csinálni – mondjuk otthon felejt a kalapját vagy belelép egy tócsába –, és akkor a wimexek megint egy újabb szürke ponttal válaszolnak.

„Megérdemli a sok szürke pontot” – helyeseltek a faemberek. – „Nem jó faember.”

Egy idő után Pancsanelló hitt nekik. „Nem jó wimex” – mondogatta. Ha néha mégis elment hazulról, olyan wimexek társaságát kereste, akiknek szín-

tén sok szürke pontja volt. Közöttük jobban érezte magát.

Egy napon találkozott egy olyan wimex-szel, akihez foghatót azelőtt még soha nem látott. Nem voltak rajta sem szürke pontok, se pedig csillagok. Csak egyszerűen fa volt. Krisztának hívták. Na nem mintha a wimexek nem próbáltak volna meg rá is matricákat ragasztani, de a matricák egyszerűen nem ragadtak rá. Néhányan csodálták Krisztinát, mivel nem voltak rajta ilyen pontocskák, s rohantak hozzá, hogy csillagokat aggassanak rá. De azok leestek róla. Mások lenézték, mivel nem voltak rajta csillagok, és szürke pontot nyomtak rá, ám azok is leperegtek.

„Ilyen szeretnék lenni” – gondolta Pancsanelló. „Nincs szükségem senkinek a bélyegére. Megkérdezte tehát a matrica nélküli wimexet, hogy neki hogy sikerült ezt megcsinálnia.

„Könnyen” – felelte Krisztina. – „Mindennap elmegyek, és meglátogatom Élit.”

„Élit?”

„Igen, Élit, a fafaragót. Ott vagyok vele a műhelyben.”

„Miért?”

„Hát miért nem jössz és nézed meg te magad? Menj fel a hegyre, ő ott van.” – S ezzel a matrica nélküli wimex megfordult és továbbugrált.

„De biztosan nem is akar majd velem találkozni!” – kiabálta Pancsanelló, de Krisztina nem hallotta meg. Pancsanelló hát hazament. Leült az ablaknál és nézte a faembereket, amint buzgón sűrögtek-forongtak, és adogatták egymásnak a csillagokat és pontokat.

„Ez így nem jó” – motyogta magában, és elhatározta, hogy meglátogatja Élit. Felment a szűk ösvényen a hegytetőre, és belépett a műhelybe. Fa szeimei kerekre nyíltak a csodálkozástól, mikor meglátta a hatalmas méreteket. A szék akkora volt, mint ő maga. Lábujihegyre kellett állnia, hogy ráláthasson a munkasztalra. A kalapács olyan hosszú volt, mint a karja. Pancsanelló nagyot nyelt. „Itt aztán nem maradok” – gondolta, és megfordult, hogy elmenjen. Ekkor hallotta, hogy valaki a nevén szólítja. „Pancsanelló!”

A hang mély volt és erős. Pancsanelló megállt.

„Pancsanelló! Milyen jó, hogy látlak! Gyere, hadd nézzelek meg!”

„Te tudod a nevem?” – kérdezte a kis wimex.
„Hát persze. Én készítettelek.” Éli lehajolt, felvette, és egy padra ültette.

„Hmmm...” – mondta a készítő elgondolkodva.
„Úgy látszik, rossz jegyeket kaptál.”

„Én nem akartam, Éli, igazán mindent megpróbáltam...”

„Ó, előttem nem kell védekezned, gyermekem. Engem nem érdekel, hogy a többi wimex mit gondol rólad.”

„Nem?”

„Nem. És téged se kellene, hogy érdekeljen. Kik ők, hogy csillagokat meg szürke pontokat osztogatnak? Ők is wimexek, ugyanúgy, mit te! Az, hogy ők mit gondolnak, az nem számít, Pancsanelló. Csak az számít, hogy én mit gondolok. És én úgy gondolom, hogy te nagyon értékes vagy.”

Pancsanelló nevetett. „Én? Értékes? De hát én nem is tudok gyorsan menni, nem tudok ugrálni, jön le rólam a festék... Miért vagyok fontos neked?”

Éli Pancsanellóra tette a kezét, és nagyon lassan így szólt: „Azért, mert az enyém vagy. Ezért vagy neked fontos.”

Pancsanellóra még soha senki nem nézett így. Legkevésbé nem az alkotója. Azt sem tudta, mit mondjon.

„Mindennap vártam, hogy elgyere” – magyarázta Éli.

„Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak bélyegek.”

„Tudom, ő már beszélt nekem rólad.”

„Miért nem ragadnak rá a matricák?”

„Azért, mert eldöntötte, hogy az, amit én gondolok ő róla, fontosabb neki, mint amit az emberek gondolnak. A matricák csak akkor ragadnak, ha hagyod őket, ha azok fontosak neked. Minél inkább bízol a szeretetemben, annál kevésbé lesznek fontosak a matricák.”

„Nem vagyok benne biztos, hogy értem-e, amit mondasz.”

„Majd megérted. De az időbe fog telni. Sok matricád van. Most csak annyi a teendőd, hogy gyere el hozzám mindennap. És hadd emlékeztesselek arra, hogy én törődöm veled.” Éli leemelte Pancsanellót a padról, és letette a földre.

„Ne felejtsd el – szólta Éli, miközben a wimex kilépett a házból –, te értékes vagy, mert én alkottalak téged. És én nem tévedek.”

Pancsanelló nem állt meg, de a szívében ezt gondolta: „Azt hiszem, ezt komolyan mondja.” És amikor ez megfogalmazódott benne, egy szürke pont lehullott a földre.





A király nem erős hadsereggel győz, a királyt nem hatalmas ereje menti meg. De nézd, az Úrnak szeme az igazan nyugszik, azokon, akik bíznak kegyelmében, hogy lelküket a halálból kimentse és táplálja éhségükben. Lelkünk remél az Úrban. Ő a mi segítségünk és a pajzsunk. Szívünk őbenne ujjong, szent nevében bizakodunk.